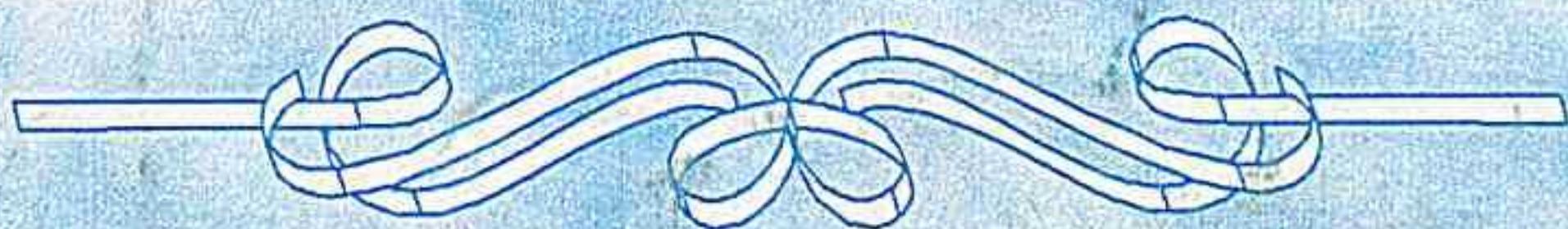

GONCLIK NA ĢMALORI

Naxçıvan Yazarlar Birliyi

GƏNCLİK NƏĞMƏLƏRİ (Cavan şairlərin şer toplusu)

Naxçıvan-2002

Redaktoru:
Hüseyn İBRAHİMOV

4700000000
053

© “Əcəmi” 2002.

ƏDƏBİ GƏNCLİYİN POETİK AXTARIŞLARI

Qədim tarixə malik Naxçıvan ədəbi mühiti söz sənətimizin inkisafına əvəzsiz töhfələr vermişdir. Bu ulu torpağın Heyran xanım, Qönçəbəyim, E. Sultanov, C. Məmmədquluzadə, H. Cavid, M. S. Ordubadi, Ə. Qəmkiüsar kimi yetirmələri Azərbaycan ədəbiyyatının yeni mövzu, ideya və obrazlarla, dəyərli əsərlərlə zənginləşməsində böyük rol oynamışlar.

Bu gün Naxçıvan ədəbi mühiti özünüün yeni bir intibah dövriünü yaşayır, --desək, səhv etmərik. Ölkə Prezidenti, cənab Heydər Əliyevin Azərbaycanda yaratdığı siyasi sabitlik və iqtisadi dirçəliş sayəsində ədəbi-mədəni mühitin də canlanaraq diqqətəlayiq uğurlar qazanması Naxçıvan Muxtar Respublikasının timsalında da özünüün əyani təcəssümüni tapmışdır. İndi Naxçıvanda ayrıca jurnal nəşr olunur, yaradıcı qüvvələrin kitablarının nəşrinə qayğı göstərilir, gənc istedadlar aşkarlanıb üzə çıxarılır, ümumiyyətlə, ədəbi-mədəni mühitin tərəqqisi istiqamətində çox mühüm tədbirlər həyata keçirilir ki, bütün bu işlərdə Naxçıvan MR Ali Məclisinin sədri, Vasif Talibovun xiüsusi əməyi vardır. Son bir neçə ildə ondan artıq müəllifin kitabının dövlət hesabına nəşri, tanınmış qələm sahiblərinin yubileylərinin keçirilməsi və çoxsaylı digər faktlar muxtar respublikada ədəbi yüksəlişin geniş üfüqlərindən soraq verir. Naxçıvan Yaziçilar Birliyi də yeni ədəbi nəslin təşəkkülü inkisafına müntəzəm diqqət yetirir. Hazırda Naxçıvan Yaziçilar Birliyi ətrafında yüzə yaxın şair, nasır, dramaturq, tənqidçi və ədəbiyyatşünas cəmləşmişdir ki, onların əlli iki nəfəri AYB-nin üzvüdür. Fərəhli haldır ki, son illərdə Naxçıvanda bir sıra istedadlı gənclər ədəbiyyata gəlmış, elə ilk əsərlərindən

orijinal duyum və deyim tərzinə görə fərqlənmişlər. Bu ümidi-verici gənclərdən Qafar Qəribin, Zaur Vedilinin, Elxan Yurdoglunun, İlqar Qulubəylinin Kamilə Dönməzin ilk kitabları işıq üzü görmüş, onlardan bir neçəsi Azərbaycan Yəziçilər Birliyinin üzvlüyüünə qəbul olunmuşdur.

Oxulara ünvanlanan bu ədəbi toplu da Naxçıvan MR Ali Məclisinin söz sənətimizə diqqət və qayğısunun növbəti ifadəsi olmaqla muxtar respublikada yaşayib-yaradan istedadlı gənclərin yaradıcılığını əks etdirir. Onların şerləri ilə tanışlıq belə bir qənaət doğurur ki, ədəbi gənclik daima oxuyur, öyrənir, yaradıcılıq axtarışları aparır Mümkün qədər təzə söz deməyə, poeziyada yeni cığır açmağa çalışır. Gənc şairlər öz şerlərinin həm mövzu-ideya, həm də sənətkarlıq baxımından dolğun olmasına xiüsusi səy göstərirler. Onların şerlərində narahat dünyamızın ovqatı, bu ovqatın fəlsəfi dərkinə təşəbbüs, müstəqillik yolları ilə irəliləyən Azərbaycanımızın dünəni və bu günü, doğma Naxçıvana övlad sevgisi, Vətən təbiətinin füsunkar gözəlliklərinin tərənnümü, əsrarəngiz sevgi duygularının həzin notlarla ifadəsi ayrı-ayrı mövzu çalarları kimi diqqəti cəlb edir. Bu baxımdan gənc şairlərin yaradıcılığına ümumi şəkildə nəzər salmaqla bəzi səciyyəvi məqamlara diqqəti yönəltmək istərdik.

Qeyd etdiyimiz kimi, ədəbi gəncliyin qələmindən çıxmış bəzi nümunələrdə dünya və onun fəlsəfi yozumu ön plana çəkilmişdir. Əlbəttə, Azərbaycan folklorunda və yazılı ədəbiyyatında dünya haqqında yüzlərlə şer yaradılmışdır. Razılıq doğuran haldır ki, gənc şairlər dünyanın mahiyyəti, insan və dünya münasibətləri barədə yazarkən özünəməxsus duyum və deyim tərzi nümayiş etdirməyə, deyilənləri təkrarlamamağa, yeni və uğurlu poetik söz deməyə çalışırlar. S. Nemətin, İ. Qulubəylinin, E. Yurdoglunun, S. Əlincəlinin şerlərində görüyümüz bu cəhəti aşağıdakı misralar əyani şəkildə göstərir:

*Gözümüzdən sel tökmüşük,
Sinəmizdə dağ çəkmişik,
Torpağa insan əkmişik,
Qiyamətdə gəyərəcək.*

(İ. Qulubəyli).

İnsanın düqyaya gəlişi, yaşaması, dünyasını dəyişməsi və nəhaət, qiyamət günü barədəki təsəvvürlərin uğurlu fəlsəfi-poetik yozumu bu misralar üçün səciyyəvidir.

Muxtar respublikada yaşayıb-yaradan gənc şairlərin şerlərində Vətən mövzususu mühüm yerlərdən birini tutur. Azərbaycanın keşməkeşli tarixi, müstəqillik yollarında qarşısına çıxan çətinliklər, xüsusən Qarabağ sınağı, Naxçıvanın dünəni və bu günü, yurdumuzun təbii gözəlliklərinin tərənnümü kimi mövzulara gənc şairlərin ciddi diqqət yetirərək bu yöndə yüksək ideya-bədii məziyyətlərə malik şerlər yazmaları, onların vətəndaşlıq qayəsinin dolğunluğunu göstərir. Q. Qəribin, Z. Vedilinin, Y. Həsənlinin, S. Kərimlinin, K. Nəsrinın, K. Dönməzin və başqalarının müvafiq şerlərində ictimai amalla dolğun şeriyət bir-birini üzvi şəkildə tamamlayır. Xüsusən tarixi unutqanlıq bəlasına qarşı çağırış diqqəti cəlb edir:

*İndi yad əlində qan ağlayır, qan,
Göyçə, Dərələyəz, Vedi, İrəvan,
Nə bağışlansa da, heç vaxt, heç zaman
Tarix bağışlamır unutqanlığı.*

(Z. Vedili).

Namərd erməni hücumları qarşısında mərdliklə sinə gərən el-obanın dəyanətinin tərənnümü də yaşadığımız günlərin ovqatının poetik ifadəsi baxımından mənalıdır:

*“Eyvazxan”dan günəş doğar üstüne
Ağrı dağın şehi düşüb püşkümə,
Xas eyvandı Azərbaycan köşkündə,
Naxçıvanın dayağıdır Sədərək,
Düşmənlərin göz dagıdır Sədərək.*

(K. Nəsrin).

Gənclik dövrünün məhəbbət dolu duyguları da yeni ədəbi nəslin poetik dünyasında özünəməxsus yer tutur. Bu mövzunun bədii təqdimində də gənc şairlərin yaradıcılıq diapazonunun genişliyi özünü göstərir.

Qəlbin həzin, kövrək məhəbbət hisslerinin poetik mənalandırılması, mənəvi aləmin, könül çirpintilərinin yüksək şeriyatla ifadəsi deməyə əsas verir ki, muxtar respublikada yaşayib-yarادan ədəbi gənclik adı sözçülüklər ardınca qaçmir, fikrin, duygunun özünəməxsus bədii biçimdə oxucuya çatdırılmasına mühiüm diqqət yetirir. Bəzi nümunələrə nəzər salaq:

*Bu sevgi ömrümdə vurulan balta,
Yüksəlmək istədim, o saldı alta.
Daha istəmirəm buyurub al ta...
Öldü iflic eşqim, bu gün üçüdü.*

(Q. Qərib)

*Səni dəli kimi sevdiyim üçün
Sən sevən dünyani candərdi sevdim.*

(E. Yurdoğlu).

*Könlüm nə ovunan, kiriyan deyil
Bir dəli hönkürtü keçir qəlbimdən.*

(S. Kərimli)

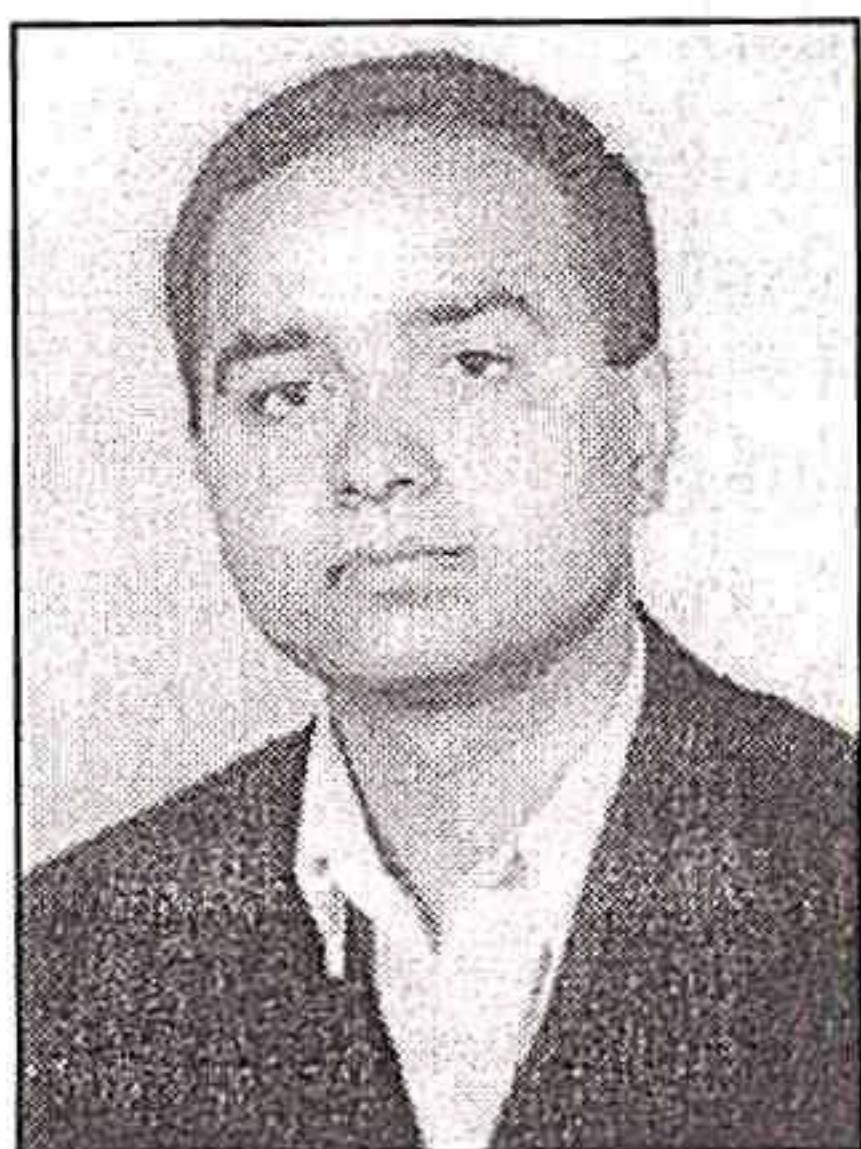
Bu kimi nümunələr yeni yaradacalaq axtarışlarının bəhrəsi kimi razılıq doğurur. Bir cəhətə də toxunmağa ehtiyac var. Gənc şairlərin şerlərində mövzu əlvanlığı ilə bərabər, üslub özünəməxsusluğu, sənətkarlıq fərdiyyəti, bir sözlə, şair “mən”i müəyyənləşməkdə, sabitləşməkdədir. Yəni artıq ədəbi gəncliyin bir sıra nümayəndlərinin öz deyim tərzi, fərdi üslubu təşəkkül tapmaqdadır. Zaur Vedilinin şerlərində lirk-ovqatın publisistik çalarların müşayiəti ilə təqdimi, İlqar Qulubəylinin qeyri -ənənəvi təsvir və ifadə vasitələri zəminində müəyyən modernist təməyüllərə meyl etməsi, Yaşar Həsənlinin fəlsəfi-publisist üsluba yönümü, Süsən Kərimli, Sədaqət Nemət, Səbinə Əlincəli və Kamila Dönməzin daha çox ənənəvi bədii formalarda lirk düşüncələrin təqdiminə üstünlük vermələri, Qafar Qərribin və Kəmalə Nəsrinin sərbəst şer sahəsində uğurlu axtarışları, Elxan Yurdoghunun daha çox xalq-aşıq şeri ənənələrindən bəhrələnən qoşma və gəraylıları çağdaş poeziyamızın rəngarəng ədəbi mənzərəsi fonunda tamamilə təbii görünür. O da maraqlıdır ki, gənclər həm qoşma, gəraylı, təcnis kimi ənənəvi janrlarda, həm də nisbətən yeni poetik formalarda uğurlu söz, təzə fikir deyə bilirlər.

Əlbəttə, şerləri “Gənclik nəğmələri” toplusunda oxuculara təqdim olunan gənc şairlərin əsərləri barədə çox söz demək, daha ətraflı şəkildə söz açmaq mümkünündür. Bu qısa qeydlərdə biz bəzi məqamlara toxunmaqla kifayətləndik. Qəti inamımız belədir ki, onların timsalında ədəbiyyatımıza yeni səs, yeni nəfəs gəlir. Deməli, söz sənətimizin sabahına ümidi baxa bilərik. Çünkü ədəbi estafet etibarlı əllərdədir.

Hüseyin Həşimli,
filologiya elmləri namizədi,
Azərbaycan Yaziçilar Birliyinin üzvü.

QAFAR QƏRİB

Qafar Qərib (Qənbərov Qafar Tahir oğlu) 1976-ci ildə Babək rayonunun Güzənüt kəndində anadan olmuşdur.

1999-cu ildə Naxçıvan Dövlət Universitetini bitirmişdir. Ədəbi yaradıcılığa tələbəikən başlamışdır. "Gözlərsən məni", "Gözümə döydüyüm şəkil", "İçimizdəki qəhrəman" şer kitablarının müəllifidir. Prezident təqaüdçüsüdür.

Azərbaycan Yaziçilər Birliyinin üzvüdür. Naxçıvan şəhərindəki 12 sayılı məktəbdə müəllim işləyir.

ÖMÜR YOLUM

Ömür yolum...
Əl içi kimi hamar,
dağ yolu tək təpəli...
Dənizdir mənim ömrüm,
gah sakit, gah ləpəli...
Ömrüm boyu inadla
mən bütün əngəlləri
aşmağa çalışmışam.
Həyat cəsarət sevir,
o dəli dalğalarla
döyüşə alışmışam.
Ömür yolum...
Bu yolda ayağıma
çinqıl da, daş da dəyib.

Qələm tutan əllərim
vaxt olub gül də dərib.
Bu yolun daşını da,
gülünü də sevirəm.
Bu yolda əməyimlə
çatdığını o tonqalın
Közünü də sevirəm,
külünü də sevirəm.
Ömür yolum...
Bu yolda məglubiyyət
qələbəyə bərabər.
Nə nökərə tay oldum,
nə də bəyə bərabər.
Nə elə zirvədəyəm
baxanda göz qarala,
Nə elə alçaqdayam
qəlb sıxıla, darala
İnsanam, adı insan...
Yaşamaqsa həm çətin,
həm asan...
Ömür yolum...
Bu yolda mənim öz “yolum” oldu:
Zəifləri əzmədim,
Güclüləri vurmağa
biləyim, qolum oldu.
Daş-qas üstdə gəzmədim,
Amma çörək almağa
şükür ki, pulum oldu.
Mən rahat yatıram gecələri...
sən deyən varım yoxdur,
bir gözü açıq yatam,

Nə elə kasıbam ki,
yuxuma haram qatam.
Ömür yolum...
Hər hansı bir yol deyil,
bu yol ömür yoludur.
Ən ümidsiz anı da
arzularla doludur.
Bu yol sevincli, qəmlı,
Bu yol acı-şirinli...
Bu yolun dərdi-acı,
arzuları-şirindi...
Ömür yolum...
Bu yolun sonunadək
bir canı təkbaşına
daşımağa dəyərmış...
Həyat öz qəmiylə də
şirinmiş, bilməmişəm.
Demə fani dünyada
Yaşamağa dəyərmış...

BU DÜNYADA

Hey axdılqca axdı yalan,
Çox doğrunu yıxdı yalan,
Sudan quru çıxdı yalan,
Bu dünyada, bu dünyada.

Soyuldular nər kişilər.
Sürüldülər ər kişilər.
Kişi oldu nakişilər,
Bu dünyada, bu dünyada.

Bu dünyanın sonu bəlli,
Tutanmazsan ikiəlli,
“Yox!” ac qaldı, yedi “Bəli”,
Bu dünyada, bu dünyada.

Pis dünyayı etdi talan,
Pislik etməz insan olan.
Yaxşılıqdır təkcə qalan
Bu dünyada, bu dünyada.

Tale məni vurdu çox sərt,
Öldürəcək məni bu dərd.
Mərd bildiyim çıxdı namərd,
Bu dünyada, bu dünyada.

El üçün axdı göz yaşım,
Həqiqətdir məhək daşım.
Nələr çəkdi dərdli başım,
Bu dünyada, bu dünyada.

Odum qalsa, közüm qalsa,
İki kəlmə sözüm qalsa.
Rahat ölləm izim qalsa,
Bu dünyada, bu dünyada.

TƏLƏSMƏ, ADAM, TƏLƏSMƏ

Bu yol hara gedir belə?!
Ayaq tutan gedir elə...
Son mənzili bilə-bilə,
Tələsmə adam, tələsmə!

Bu dünyanın özü hədər,
Mini gələr, mini gedər.
Bu karvana hamı yetər,
Tələsmə adam, tələsmə!

Bir dünyanın işinə bax;
Kimisi ac, kimisi tox.
Axırətdə yerimiz yox,
Tələsmə adam, tələsmə!

Ocağında odunu çat,
Kədərinə gəl, sevinc qat!
Sən əcəlin başını qat,
Tələsmə adam, tələsmə!

Hər istəyə yetmək olmaz,
İstəyincə getmək olmaz,
Bu zamandı, ötmək olmaz,
Tələsmə adam, tələsmə!

Bu dünyanın yönü bəlli,
Hər insanın donu bəlli.
Ömrümüzün sonu bəlli,
Tələsmə adam, tələsmə!

İSTƏMİRƏM

Deyirlər ki, yaxşı adam,
ömrü boyu bəxtsiz olur.
Hamı üçün yoxşı olan,
cavan olur, vaxtsız olur.
Söz gəzir ki, yaxşılıarı,
öz yanına çəkir Allah...
Ulu Tanrıım, bir söz deyim,
(amma ki, xətrin qalmasın,)
işinə qarışmaq olmasın,
bu bir qanun deyil, vallah...

Yaxşı olan, vaxtsız olur...
Taleyə bax, qanuna bax!
Bəlkə elə buna görə
yaxşılardan yaman çoxdur?!
Yarəb bu gen, boş dünyada
yaxşılara yermi yoxdur?!

Nə gizləyim, vaxt olur ki,
yaxşı olmaq istəmirəm,
vaxtsız ölmək istəmirəm...
İstəyirəm bu dünyani
bir dişimə vurum mən də.
Hamı kimi əməyimlə
isti yuva qurum mən də.

Yaxşı olmaq istəmirəm...
Bir yarımcıq əsərim var,
gərək onu bitirəm mən.
Bir çiçəyə salamım var,
gərək onu yetirəm mən.

Yaxşı olmaq istəmirəm...
Əcəl, məndən əlini çək,
nə yaşım var mənim hələ.
Daha yaxşı əsərləri
Yazacağam bundan belə.

Yaxşı olmaq istəmirəm...
Mən ardımcı bir gözəli,
gözüyaşlı qoyanmaram.
Bağışlayın, ölümümlə
ürəkləri oyanmaram.

Yaxşı olmaq istəmirəm...
İncimərəm, yaman bilin,
pis tanıyan bir az məni.
Görülməli işlərim var,
ötüşdürüň bu yaz məni.

Yaxşı olmaq istəmirəm...
Yaxşı oldum, ya olmadım,
qələm əhli bəxtsiz olur.
Ürək dözmür bunca dərdə,
Şair elə vaxtsız ölürlər.
Eh..., bir də ki, yaman olub,
boş, mənasız yaşamaqdən
“Yaxşı olmaq” yaxşıdır,
Sevilərək, sevərək,
Elə ölmək yaxşıdır.

QORX Kİ, ÖMÜR YETMƏSİN...

Vaxt gələcək,,,
yazdığınış şerlərdən
Bir çələng toxuyacam...
Sənə olan eşqimi,
Sənə olan sevgimi,
Hərflərin diliylə
Hamiya oxuyacam.
Bəlkə onda saçının
birin qara, birin ağ
hörəcəksən,,,
Amma, o günü mütləq,
mütləq görəcəksən.

Vaxt gələcək,,,
əl boyda kitabımı
qonşuların əliylə,
qohumların biriylə,,,
Bir yolla alacaqsan.
Sənə yazılın şeri,
sən pulla alacaqsan.
Qadağan olunmuş
bir kitab kimi,
Onu öz qoynunda
saxlayacaqsan.
Bir gündə yüz dəfə,
bəlkə min dəfə,
Onu qorxa-qorxa
yoxlayacaqsan.

Vaxt gələcək...
O əl boyda kitabda
sən özünü görəcəksən...
Son görüşdə dediyin
“son söz”ünü görəcəksən...
Bir yağmurlu havada
əl-ələ qaçmağını,
Arzular qanadında
göylərə uçmağını,
O dərdsiz, o kədərsiz
günləri görəcəksən...
Hər görüşdə saçına
taxdığım çiçəkləri,
gülləri görəcəksən.
Vaxt gələcək...
Həsrət dolu şerlərdə
atdığın addımların
çoxusun duyacaqsan.
O görüş yerimizdə
açan al çiçəklərin
qoxusun duyacaqsan.

O payız axşamında
yaş odundan birtəhər
çatdığım o tonqalın
Tüstüsün duyacaqsan.
Əllərində əlimin
İstisin duyacaqsan.

Vaxt gələcək...
yazdığım hər misrada
Nəfəsimə qarışan
nəfəsin duyulacaq.
Mənə “sevirəm” deyən
o səsin duyulacaq.

Vaxt gələcək...
Yazdığım şerlərdən
Ya özüm ya da ki,
dost-tanışlar,
bir kitab quracaqdır.
Bax, onda ürəyimiz
qafiyələr səfində
bərabər vuracaqdır.

O kitab yazılıcaq...
Min cürə yozulacaq...
Amma ki, bu eşqimi
yozmaqçın bircə kitab
Qorx kifayət etməsin...
Sənə olan sevgimi
qələmə almaq üçün,
Qorx ki, ömür yetməsin...

ATAMA

Bağışla, ay ata, bağışla məni,
Adına bir yol da söz qoşmamışam.
Dua et çörəyin tutmasın barı,
Adınla kükrəyib heç coşmamışam.

Anamın neçə ay verdiyi o süd,
Gəzir ağız-ağız, dillərdən-dilə.
İllərlə çörəyin yediyim atam,
Niyə ucuz oldu çörəyin belə..

Min yol and içilir ana südunə,
Sənin çörəyinə and içənin yox.
Yəqin duzu yoxdur çörəyinin də,
Bu duzsuz dünyanın işinə bir bax...

Ay mənim gümanım, pənahım ata,
Sənsiz biz nəçiyik, nəyə gərəyik?
Sənin zəhmətini danmaqmı olar,
Biz sənin bağçanın meyvələriyik...

Çox sevir Günəşi bütün canlılar,
Biz sənin kölgəndə tez boy atmışıq.
Sayəndə beləcə qol-budaq olub,
Sayəndə arzuya, kama çatmışıq.

Bağışla, ay ata, bağışla məni,
Demə ki, şerini gec yazdım belə.
Bir də ki, ay ATA, bu şerlərin,
Hamısı sənindir, sənindir elə...

QƏLB OĞRUSU

Deyəsən qəlbimdə bir eşq cücərir,
Deyəsən gül açır sevgi budağım...
Yenidən sevmək də mümkünmiş demə,
Bax, yenə çağlayır sevgi bulağım.

Bir qız var--ağillı, dünya gözəli--
Nədənsə görəndə ürəyim əsir.
İlk dəfə sevəndə olduğu kimi,
Onunla görüşə qəlbim tələsir.

Hardasa görmüşəm mən bu gözləri,
İndicə yadıma salaram, gözəl!
Bu baxış elə bil doğmadı mənə,
Satsan bir sevgiyə alaram, gözəl!

O şirin gülüş də çox tanış gəlir,
Bəlkə oğurluqdur, bəlkə calmışan?!
Bu səs sənin deyil, sənədi varmı,
De görüm bu səsi hardan almışan?

Bir qız tanıyıram--incədən incə...
Lap elə onuntək ağır, həyalı.
Bəlkə yuxudayam, bəlkə sərxosam,
Bəlkə də bu gözəl onun xəyalı...

Yox, daha xəyalla oynadım, yetər,
Önümüzə gerçək bir həyat dayanır.
Axı nə gizlədim, həqiqət bu ki,
Könlümdə yeni bir sevgi oyanır...

İlk eşqim beləcə tükəndi artıq,
Ümman da əriyib, bitərmış demə...
Qəlbimi yenidən “gurlamaqçün”,
Onun tək görünmək yetərmış demə...

VƏFASIZ

Sən köçəri quşlarla
birgə getdin keçən payız...
Sən getdin, ürəyimi
aldi şaxta, aldı ayaz.
Səbr elədim...
Düşündüm ki, o getdiyin
durnalarla qayıdarsan
üzümüzə gələn bu yaz...
Gəlmədin!
Ümidlə gözlədiyim
bahar gəldi, yaz gəldi...
Sən gəlmədin...
O gedənlər döndü geri--
durna gəldi, qaz gəldi...
Sən gəlmədin...
Birgə getdiyin
o cüt qaranqus
Döndü eyvanıma--
bezmədi demək.
Sənsə qayıtmadın,
dönmədin gülüm...
Məni bir quş qədər
sevmədin demək...

İFLİC EŞQİM

Bu sevgi ömrümdə əsdi havayı,
De mənə nə verdi dərddən savayı...
Girib çıxanların çoxalıb sayı,
Ürəyin elə bil bostan içidi.

Yəqin ki, gözünü oğurtlatmışan,
Əhdini, sözünü oğurlatmışan,
Sən özün-özünü oğurlatmışan,
Bağbanda günah yox, bağban nəçidi?
Xaincə aldatdın, sən atdın məni,
Sən yazdırın bəxtimə dumani, çəni.
Daha sevənmirəm, sevmirəm səni,
Çək bağla qəlbini keçən keçidi.
Bu sevgi ömrümə vurulan balta,
Yüksəlmək istədim, o saldı alta.
Daha istəmirəm, buyurub adla.,
Öldü iflic eşqim, bu gün üçüdü...

ŞİRİN YUXU

Siləcəm adını şerlərimdən,
Adını çəkəndə bir gün gülmədim.
“Xoşbəxtlik” sözü tək yaman qəlizmiş,
Adına qafiyə tapa bilmədim.
Daha bu qəlbimdə bir artıq yüksən,
Yığış, ürəyimdən tez köçünü çək!
Əvəzsiz sevgimi istəmirəm ki,
Saralsın cavabsız məktublarım tək.
Cavabsız məktublar dursun bir yana,
Sənə heç “salam” da göndərməyəcəm.
Gecələr yuxuma girsən də bil ki
Durub yasdığımı döndərməyəcəm.
Bizimki bir şirin yuxuydu elə,
Oyandım, yox oldun bir xəyal kimi.
İnanma bir daha üz-üzə gələk,
Əlvida, qəlbimin xain hakimi!

SÜSƏN KƏRİMLİ

Süsən Kərimli (Süsən Əli qızı Kərimova) 1958-ci ildə Şahbuz rayonunun Biçənək kəndində anadan olmuşdur. 1983-cü ildə Naxçıvan Dövlət Universitetini bitirmişdir. Hazırda doğma kəndindəki orta məktəbdə müəllim işləyir.

S. Kərimli bir neçə ildir ki, ədəbi yaradıcılıqla da məşğul olur. Şerləri qəzet və jurnallarda, ədəbi torlularda dərc edilir.

BİR DƏLİ HÖNKÜRTÜ

Düşmüşəm taleyin ağuşuna mən.
Dözmüşəm qarına, sərt qışına mən.
Donmuşam bu yazın yağışına mən,
Bir dəli hönkürtü keçir qəlbimdən!

Dərdlərim üst-üstə yiğilib qalıb.
Əllərim qoynuma sıxılıb qalıb.
Göz yaşım içimdə boğulub qalıb
Bir dəli hönkürtü keçir qəlbimdən!

Bu həsrət buzları əriyən deyil.
Bu dərd ölü deyil, çürüyən deyil!
Könlüm nə ovunan, kiriyən deyil!
Bir dəli hönkürtü keçir qəlbimdən!

NECƏDİR

Sual verim sənə vətəndaş şair
O ellərin indi halı necədir?
Külü qalan ocaqları nə deyir.
Pozulubdu cah-cəlalı, necədir?

Gözünlə görmüsən haqsızlıqları.
El-obanı boğan nahaq qanları.
Qan içində çırpınanda Xocalı,
Yerdə qalan al-qanları necədir?

Ələsgərin gözəlləri hardadı?
Sazi-sözü, qəzəlləri hardadı?
Pərən düşən o elləri hardadı?
Qan ağlayan bulaqları necədir?

Əsir düşüb o yaylaqlar, o dağlar.
Əsir düşüb diş göynədən bulaqlar.
Əsir düşüb qız-gəlinlər, uşaqlar.
Kəsilməyən fəryadları necədir?

Üzeyir “Sənsiz”i atəşli hicran.
Məzarında ağrı deyir Natəvan!
Ruhlar gəzir obalarda sərgərdan.
Yerlə yeksan oylaqları necədir?

LEYLİ TƏK

Başqa birisinə qovuşmaq üçün
Yenidən dünyaya gələm, mən gərək.
Bir özgə sevdaya alışmaq üçün
Yenidən dünyaya gələm, mən gərək.

Qəlbimdə sən adlı dünyam olmaya,
Gecələr sən adlı röyam olmaya,
Eşqim məhəbbətim, sevdam olmaya,
Yenidən dünyaya gələm, mən gərək.

Səni özgəsinə necə dəyişim?
Unuda bilmirəm, müşgüldü işim.
Nə qədər hicranın oduna bişim?
Yenidən dünyaya gələm, mən gərək.

Ömür ötüb keçir, yaş o yaş deyil,
Könlüm hər yetənə yar, yoldaş deyil,
Sinəmdə ürəkdi, axı daş deyil,
Yenidən dünyaya gələm, mən gərək.

Niyə inanmadın məhəbbətimə?
Bu Leyli misallı sədaqətimə?
Zəhər çıləmisən səadətimə.
Leyli tək, dünyadan köçəm mən gərək.

NEYLƏYİM

Gəncliyimdə eşq oduna qalandım.
İllər ötdü, yaşa doldum, neyləyim.
Bir inamsız yar sözünə inandım.
Çiçək olub, vaxtsız soldum, neyləyim.

Yuxularım qaçıdı, yata bilmədim.
Ürəyimdən onu ata bilmədim,
Öz eşqimə inandıra bilmədim.
Bulud kimi hərdən doldum, neyləyim.

Ürəyimdə qalaq-qalaq qəmim var,
Gah qərq olan, gah da üzən gəmim var,
Nə yaxşı ki, kağızım, qələmim var,
Dərdlərimi yazan oldum, neyləyim.

BİLMƏDİN

Bu bir Allah vergisiydi, vermişdi
Bu eşqin qədrini niyə bilmədin?
Bu məhəbbət min cür sinaq görmüşdü.
Bu eşqin qədrini niyə bilmədin?
Bu eşqin əlində yandım kül oldum,
Gülə həsrət çəkən bir bülbül oldum,
Sənə nəğmə oldum, qızılgül oldum,
Bu eşqin qədrini niyə bilmədin?
Bu eşq varlığıma hakim kəsildi.
Həsrətindən, şüx qamətim büküldü.
Bu eşqin qədrini niyə bilmədin?

GƏLMİŞƏM

Şəhərin istisi, bürküsü məni,
Yaman darıxdırıb, dilə gəlmışəm.
Yada salıb buz bulağı, çəməni,
Sərin-sərin əsən yelə gəlmışəm.

Həsrətindən yanıb külə dönmüşəm.
Hicran çəkən bir bülbülə dönmüşəm.
Sevə-sevə, bilə-bilə dönmüşəm.
Göz yaşlarım dönüb selə gəlmışəm.

Könül açır, göz oxşayır Batabat.
Hara baxsan ətir saçır Batabat.
Çəmənlərdə şəhə, suya bata-bat.
Doğma yurda, doğma elə gəlmışəm.

Hava elə safdı, elə təmizdi,
Yer də, göy də, bir ümmandı, dənizdi
Hər an, hər dəqiqə elə əzizdi,
Bülbül olub qönçə gülə gəlmışəm.

Kəpənəklər sanki uçan çiçəkdi!
Qanadları sarı xallı ləçəkdi!
Çəmənlərin hər çiçəyi göyçəkdi.
Göz oxşayan ota, gülə gəlmışəm.

“Gəzəvar”ım göllərin ən göyçəyi,
Ləpələrlə oynayır su çiçəyi.
Ay işığı suya çəkir örpəyi.
Üzünə saldığı tülə gəlmışəm.

Qismət ola bir də gələm görüşə,
Səhər-səhər gül üstünə şəh düşə,
Bulaq nəğmə deyə, quşlar ötüşə,
Baxıb görəm, düz bir ilə gəlmışəm!

DƏRD ƏLİNDƏ

Ürək qaldı dərd əlində.
Taleyimin sərt əlində.
Nadanların pəncəsində.
Boğuldum, allah, boğuldum!

Elim-obam qara gündə,
Könül açmır toy düyün də,
Necə nəhs ayda, nəhs gündə,
Doğuldum, allah, doğuldum!

Torpaqlar düşmən əlində,
Azmışiq dumanda, çəndə
Neçə yurda, neçə kəndə,
Dağıldım, allah, dağıldım!

İLAHİ

İnsanda insana inam qalmayıb.
Bu gündən sabaha guman qalmayıb.
Ülvi duyğulara səcdə qalmayıb,
Çoxları iblisə dönür İlahi!

Pünhan dəndlərimiz bəyan olmadı.
Mübhəm duyğuları duyan olmadı.
Haqqa-ədalətə inam qalmadı!
Arzular, ümidiłr sönür İlahi!

Söz verib sözündən dənən çoxalıb.
Hələ alışmamış sönən çoxalıb.
Qorxaqlar əlinə kaman-ox alıb,
Özünü şiri-nər sanır İlahi!

Doğru söz nədənsə kəsərdən düşüb.
Aslan ürəklilər təpərdən düşüb.
Köhlənlər səyridən yəhərdən düşüb
Bir çolaq yabıya minib ilahi!

SƏCDƏ QILDIM ÜZÜNƏ

Mən inandım hər kəlmənə, sözünə,
Dinlədim peygəmbər duası kimi.
Qibləm bildim, səcdə qıldım üzünə
Bütün dəndlərimin dəvası kimi.

çox and içdim ilk eşqimə, vicdana.
İnanmadın, əl də basdım Qurana.
Həsrətinlə alışana, yanana,
Zülm etdin Allahın bələsi kimi.

Kim duya bilərdi sən çökən dərdi?
Kim çəkə bilərdi mən çökən dərdi?
Mənim tək kim səni sevə bilərdi?
Yanmışam Məcnunun Leylası kimi.

ANAMIN HÖRÜKLƏRİ

Baxıram anamın hörüklərinə,
İtib parlaqlığı, sığal, tumarı.
Tuş olub zamanın küləklərinə
Saçlar pəjmürdədir, qaralı-ağlı.

Hanı o samballı, qumral hörüklər.
Anamın boyuna yaraşardılar.
Qoşa çaylar kimi çağlar hörüklər
Üzüsağıya axışardılar.

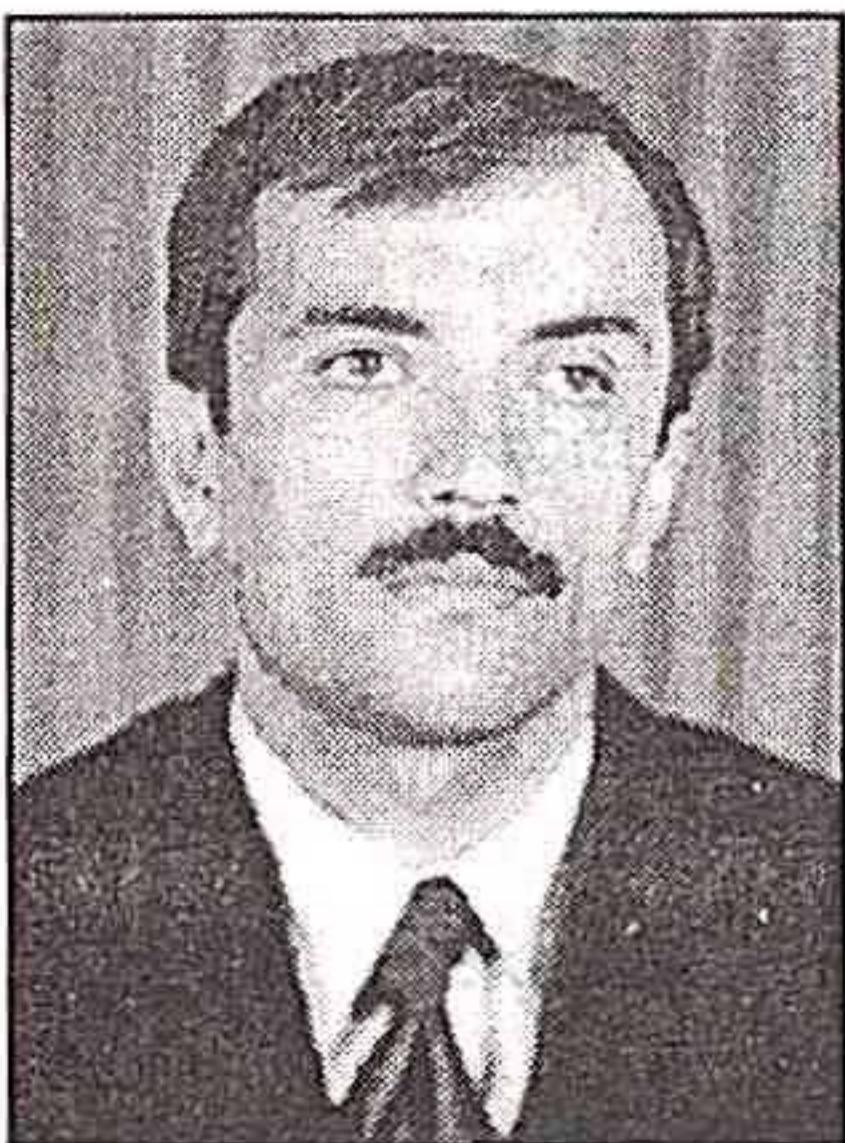
Anam boyu uzun Burla xatun tək,
Ucaboylu imiş, incəbelliymiş,
Anam qeyrətliymış, Nigar, Həcər tək
Kiminsə önündə boyun əyməmiş...

Atam çox sevərmış o hörükləri,
Əlində oxşarmış, sığallayarmış.
Az olub anamın xoşbəxt günləri,
Ölüm atamı çox vaxtsız aparmış.

Kirpiyiylə od götürüb o gəlin!
Əriyib şam kimi üzü gülməyib.
Yolunda can qoyub, beş körpəsinin.
Heç zaman özünü o düşünməyib.

Baxıram anamın hörüklərinə...
Boyu da elə bil balacalaşıb.
Baxıram anamın göycək üzünə...
Yamanca kövrəlib, lap uşaqlaşıb.

ZAUR VEDİLİ

Zaur Vedili (Zaur Həsən oğlu Cəlilov) 1974-cü ildə Vedi mahalının Xalisa kəndində anadan olub. 1988-ci ildə məlum hadisələrlə əlaqədar olaraq ailəsi ilə birlikdə Naxçıvan şəhərinə köçüb. Naxçıvan musiqi texnikumunun xanəndəlik şöbəsini bitirib.

Zaur Vedili ədəbi yaradıcılıqla da məşğul olur. "Vedi həsrəti" və "Haray" şer kitablarının müəllifidir. Azərbaycan Yazarlar Birliyinin üzvüdür.

NARAHATAM MƏN

Fikirlər, bəlalar üzür canımı,
Dondurur damarda axan qanımı,
Köməyə çağırın yaradanımı,
Rahatlıq tapmırıam, narahatam mən!

Aci düşüncələr bu bahar günü,
Dağıdır qəlbimin sevinc mülkünü,
Geyinib əynimə kədər kürkünü,
Rahatlıq tapmırıam, narahatam mən!

Fələk aşımızı elədi zəhər,
Saldıq yurdumuzda çadırdan şəhər,
Yetər bu günəcən dözdük bir təhər,
Rahatlıq tapmırıam, narahatam mən!

Xocalı fəryadı, Şuşa harayı,
Qış edib ömrümdə baharı, yayı,

Artır günü-gündən dərdimin sayı,
Rahatlıq tapmırıam, narahatam mən!

Eşitdikcə torpaq çəkən ahları,
Gözüyaşlı açdım çox sabahları,
Siz ey babaların qərib ruhları,
Rahatlıq tapmırıam, narahatam mən!

İlahi, bu dərdə sən dərman elə,
Dağlar, daşlar yanıb dönəməsin külə,
Yurdumu azadlıq nuruna ələ,
Rahatlıq tapmırıam, narahatam mən!

HARA QAÇIM

Baş açmıram gərdışindən zamanın,
Min düyünlü tərs işindən zamanın,
Qorxuram bu gedışindən zamanın,
Hara qaçım bu dünyadan mən axı?

İndi qardaş qardaşına yağıdır,
İnsan didib bir-birinin dağıdır,
Qara daş da gözündən yaş axıdir,
Hara qaçım bu dünyadan mən axı?

Oyanan vaxt canımızın azarı,
Vallah dünya xatırladır bazarı,
Pulun yoxsa ölməlisən, ha zarı,
Hara qaçım bu dünyadan mən axı?

Ayırmırıq daha ağı qaradan,
Hörmət, izzət götürülüb aradan,
Bir yol göstər, sən mənə ey Yaradan,
Hara qaçım bu dünyadan mən axı?

MƏNİM AĞ GÖYƏRÇİNİM!

Aydın səmaları bürüyüb duman,
Edilir Vətənim hey gülə-baran,
Hardasan, qalmışam səndən nigaran?
Mənim sülh müjdəli ağ göyərçinim!

Nə olar, döndərmə bizdən üzünü,
Qurtar intizardan “Cıdır düzü”nü,
Gen gəzəmə, bizlərə yetir özünü,
Mənim sülh müjdəli ağ göyərçinim!

Şuşadan, Laçından düşdük aralı,
Olduq Kəlbəcərsiz köksü yaralı,
Sən gəl ki, sevinsin qəlbimin halı,
Mənim sülh müjdəli ağ göyərçinim!

Bəlkə də quruyub “İsa bulağı”,
Azalıb qoynundan dostu, qonağı,
Dağlar dilə gəlib söyləyir ağı,
Mənim sülh müjdəli ağ göyərçinim!

Zəmanəmin çarxı tərs firlandı, tərs,
Oldu torpağıma min cür qərəz-qəsd
Gözümüz yoldadı, gecikmə tələs,
Mənim sülh müjdəli ağ göyərçinim!

Nura bülənd elə zülmət zindanı,
Bir daha axmasın ərlərin qanı,
Ağ günlə qovuşdur Azərbaycanı,
Mənim sülh müjdəli ağ göyərçinim!

AY XALİSA

İntizarın üzür məni,
Xəzan edir göy çəməni,
Xatırlaram hər an səni,
Dərdim sığmır sözə, saza,
Doğma kəndim, ay Xalisa!

Ömrün-günün gənc çağında,
Darandım qəm darağında,
Sənin isti qucağında,
Ömür yolum oldu qısa,
Doğma kəndim, ay Xalisa!

Ana yurdum, vaxt variydi,
Qəlbin qəmdən kənarıydi,
Hər fəsilin baharıydi,
Sən həsrətsən indi yaza,
Doğma kəndim, ay Xalisa!

Çox zülümmüş yurd həsrəti,
O, sindirir şux qaməti,
Qadir Allah bu qisməti,
Bəxtimizdən kaş tez poza,
Doğma kəndim, ay Xalisa!

BU SEVDA

Qalanıb qəlbimdə bir eşq tonqalı,
Yaman pərişandı könlümün hali,
Allahım, qovuşdur mənə vüsali,
Külə döndərəcək bu sevda məni!

Bu oda düşəndən başım dumandı,
Elə bil cahan da özgə cahandı,
Ah çəkdirim, ahımdan qayalar yandı,
Külə döndərəcək bu sevda məni!

Qaranlıq gecəni gündüzə qatdım,
Mürgülü bəxtimi daha oyatdım,
Sevda ovçusuydum, arzuma çatdım,
Külə döndərəcək bu sevda məni!

Kərəm dünyasına mən qərq olmuşam,
Məhəbbət odunda hey qovrulmuşam,
Hicran güllərini kökdən yolmuşam,
Külə döndərəcək bu sevda məni!

Altına girdimsə bu ağır yükün,
Namümkün işləri edəcəm mümkün,
Bilirəm əzizim, nə vaxtsa bir gün,
Külə döndərəcək bu sevda məni!

ONU GİZLİ YAŞADIRAM

Yarı yolda çən-dumanda yox olan,
Bir məhəbbət qəlbimdə köz bağlayıb!
İntizarı xəncər olan, ox olan,
Eşq atəsi ürəyimi dağlayıb!

O, məhəbbət şah olsa da bir zaman,
Taxtı-tacı indi çoxdan devrilib.
Gerçək ikən indi olub bir yalan,
Xatirəyə, əfsanəyə çevrilib.

O, dilbərin sanırdım ilk görüşdən,
Hər söhbəti bir əvəzsiz incidi.
Baş açmırıam hələ də mən bu işdən,
Axı məndən o, yar niyə incidi?

Görən kimə neyləmişdik biz axı,
Tutdu vüsal bağçamızı sarılıq?
Vaxtsız söndü sevgimizin çırığı,
Aramızda çəpər oldu ayrılıq.

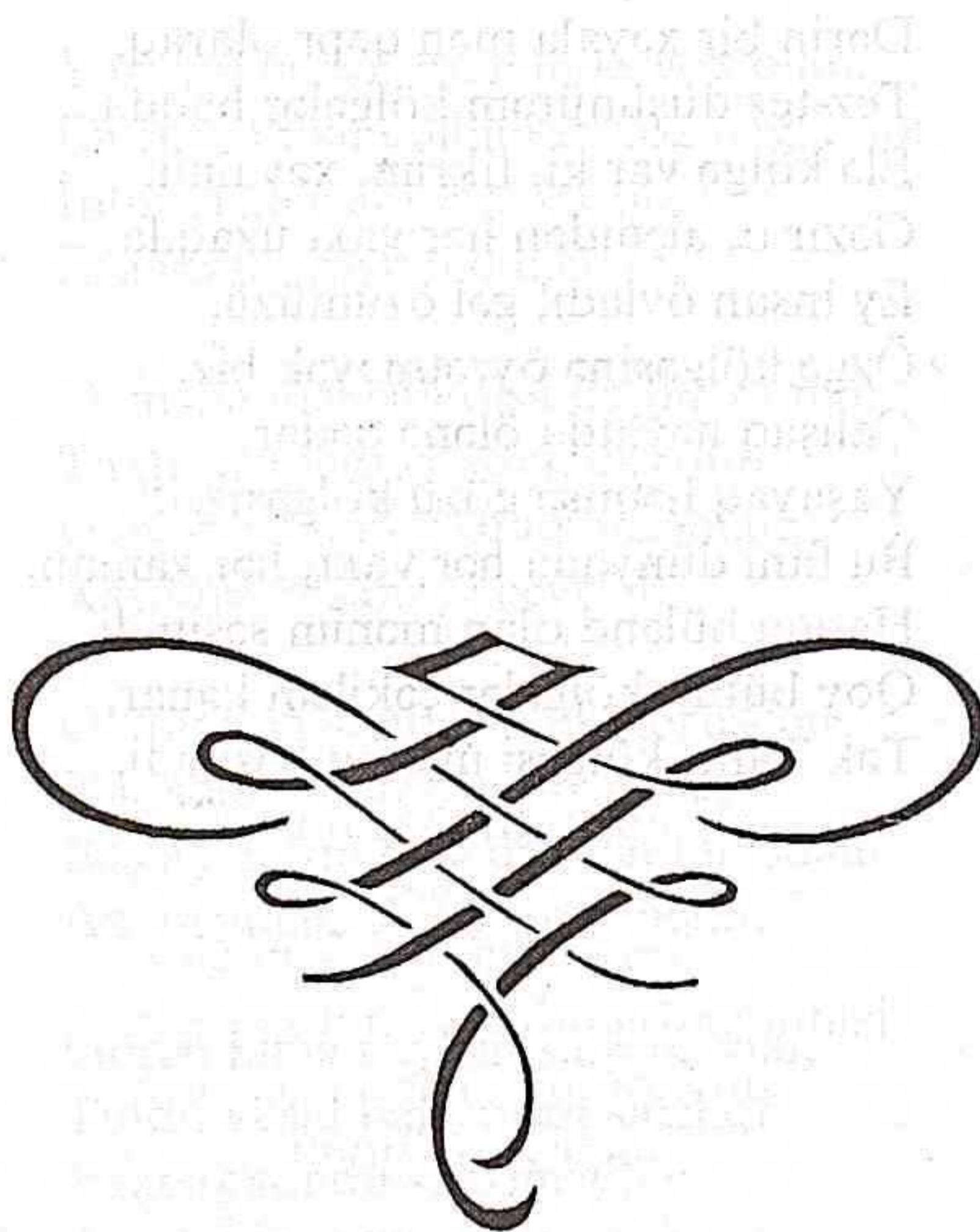
Can atsam da o, çəpəri sökməyə,
Mən sökdükcə əgyar onu ucaldı.
Tabım yoxdu daha həsrət çəkməyə,
Bu dərd məni sanki vaxtsız qocaldı.

Bərabəri olmasa da elimdə,
Bəlkə mənsiz üzü bir an gülməyib?!
Onu gizli yaşadıram könlümdə,
Ona qarşı olan sevgim ölməyib!

KÖLGƏ

Dərin bir xəyala mən qəpr olaraq,
Tez-tez düşünürəm kölgələr haqda.
Elə kölgə var ki, fikrim, xəyalım,
Gəzir o, aləmdən hər vaxt uzaqda.
Ey insan övladı, gəl özümüzü,
Özgə kölgəsinə öyrətməyək biz.
Çalışaq həyatda ölənə qədər,
Yaşayaq həmişə gözü kölgəsiz.
Bu fani dünyada hər vaxt, hər zaman,
Haqqa bülənd olan mənim səsimdi.
Qoy bütün kölgələr çəkilsin kənar,
Tək Tanrı kölgəsi mənim bəsimdi.

ОГРН 1155000000000

ОГРН 1155000000000
ОГРН 1155000000000
ОГРН 1155000000000
ОГРН 1155000000000

ОГРН 1155000000000
ОГРН 1155000000000
ОГРН 1155000000000
ОГРН 1155000000000

KƏMALƏ NƏSRİN

Kəmalə Nəsrin (Kəmalə Heydər qızı Əliyeva) 1965-ci ildə Şərur rayonunda anadan olmuşdur. Orta təhsilini Sədərək məktəbində almışdır. Sonralar Azərbaycan Dövlət İncəsənat Institutunu bitirmiştir.

Bir neçə ildir ki, ədəbi yaradıcılığıla da məşğul olur.

Şerləri müxtəlif qəzet və jurnalarda, ədəbi toplularda dərc edilir.

SƏDƏRƏK

Ətəkləri xan Arazda islanıb,
“Ucubizin” sinəsinə yaslanıb,
“Qızıldaş”dan “Çapacağa” uzanıb
Səkrək bəyin oylağıdı Sədərək!
Oğuzların torpağıdı Sədərək!

Qədim tarix beşiyindən boylanıb,
Basılmayan bir qaladı dayanıb,
“Kərki” həsrəti ilə ürəyi yanıb
Çox tərəfi yad-yağıdı Sədərək!
Önü qardaş türk bağıdı Sədərək!

“Eyvazxan”dan günəş doğar üstünə,
Ağrı dağın şəhi düşüb püşkünə,
Xas eyvandı Azərbaycan köşkünə
Naxçıvanın dayağıdı Sədərək!
Düşmənlərə göz dağıdı Sədərək!

QARIŞDIM SƏNƏ VƏTƏN

Mavi küləklərə,
Göm-göy sulara,
Təpə-təpə buludlara,
Baxışımla uzaqlara,
 uzaplara
Yol eylədim,
Əl eylədim
Əlimdə nəp-nazik mavi
 yaylığım
Ağ hava içində,
 yağış içində
Uca dağın başında.
Doğma Günün işığında
Xınalı daşlarının
 üstünə baş qoydum,
Balıncım sandım,
Büründüm yaşıllıqlarına
 yapıncım sandım.
Dırşəkləndim sən ətirli,
 sən qoxlu
Ulu təndir torpağına.
Yamacına-yarğanına
 ayaq saldım,
Heyran qaldım.
Mavi küləkləri,
Nəm təpələri,
Gülsüm çiçəkləri
Qucdum, qovuşdum,
 Qarişdım,
Qarişdım, sənə Vətən!

DAŞA DÖNÜM

Dağılsın ciynimə,
qoy üz-gözümə
Küləyin yolduğu
ipək saçlarım.
İnadla yol gedim,
yıxıla-dura
Çırpılsın qayalar
daşlar dizimə
Nəhayət,
taqətdən düşsün qızlarım.
Bir uca qayanın önündə durum,
saçlarım dağınıq,
əllərim göydə,
Məndənsə o yana sonsuz uçurum
Belə vəziyyətdə,
belə görkəmdə
Daş heykələ dönüm,
bir daş heykələ
Əlində yonulum
bu təbiətin.
Əlindən didərgin
bir məhəbbətin
Yolunda canımı-başımı qoym
Beləcə uyuyum,
belə uyuyum.

ZƏLZƏLƏ

Yarıldı bağıri torpağın,
Uçqun kimi qopdu binalar,
Daş kimi, kəsək kimi
düşdü torpağa
Yaralı adamlar.
Onlar insanlar idi,
Sevən-sevilən,
Bəzən ağlayan, bəzən gülən.
Onlar insanlar idi,
Sabahı qayçılanan,
Ümidləri yanana.
Pəncərəsi günəşə açılan
Gəlin otaqları vardı,
Nənələrin yırgaladığı,
Körpələrin süd qoxulu
beşik yataqları vardı.
Uşaqlar vardı
üç gün sonra, beş gün sonra
dünyaya gələcəkdi.
Adamlar vardı qocalmışdı
əcəliylə ölücəkdi,
Zülümlə öldülər,
Günahlı, günahsız
Tanrı fəlakətindən qorxdu adamlar
Bir yüz il yaralandı,
Zamandan, evlərindən,
yaxınlarından qopdu adamlar.
Ey ulu babaimin oğlu
doğma qardaş!
Dərdin mənim dərdimdi,

Dərdlər var ki,
Zəlzələ dərdindən
daha ağırdı,
daha dərindi.
Əlim sənə çatmaz,
Amma qəlbimin yükü
Əlimin yükündən ağır.
Ürəyim kədər dolu, acı dolu,
Uzaqdır, uzundur bir-birindən
Qardaş olsalar belə
ölkələrin yolu.

GÜNDÖĞANDAN GÜNBATANA

Başucu göy üzünü yarıb keçən
Güney dağa çıxdım
Üfüqlərin arasında
əlimi gözümün üstüne qoyub
Gündoğandan Günbatana
baxdım-baxdım,
Nə Qıratı, nə Boz atı,
Nə də ox dimdikli qartalı gördüm.
Uçurulmuş köhnə yuvalar gördüm,
Çadırsız obalar gördüm
İgidim!
Gündoğandan Günbatana
yükü xurcun-xurcun,
karvan-karvan
nər dəvələr gedərmış.
Gözəllərlə süslənmiş
Qırmızı saçaklı gəcavələr gedərmış.
Ayağından şimşek qopan

Ağ kəhərlər,
Boz ürkələr,
Ağ kəhərin
Boz ürkənin sahibi
Ər oğlu ərlər gedərmış, İgidim!
O çağları bir gün kimi anlatdı mənə
xanım-xatın nənəm
uşaqlığında.

Güneli deyərdi, qocaman bir eldi.
Əvvəl-əvvəl içindən bölündü
Sonra yağılar gəldi.
Tək-təkinə vuruşdular
Ağ kəhərin, Boz ürkənin sahibləri,
Hərəsi bir yurdda qırmızı qana
boyandılar,
Ağ evlər, ağ çadırlar yandılar.
Qırılan qırıldı,
qalanları yorğun düşdü.
Yağılar el birləşər güclü olar deyə

Uzun Çayın bərabəri bir əjdaha qoydular,
Qırx ayaqlı, dəmir dişli.

Hələ də o əjdahanın tilsimindən
çıxa bilməmişik,
O yorğun düşəndi ki, düşmüşük
Hələ də, hələ də ölməmişik,
igidim, ölməmişik.

Eləcə sürüñə-sürüñə yaşayırıq
Qırxayaqlı, dəmirdişli əjdahanın
kölgəsində,

İkiyə parçalanmış kiçicik yurdumuzda,
başqalarının böyük ölkəsində.

Aslan igidim!
Güney dağın başında
əlimi gözümün üstünə qoyub
Gündoğandan Günbatana
baxdım-baxdım
Nə bir dəvə gördüm,
Nə də bir at gördüm.
Boz torpağın üstündə oturub
dizlərimi qucaqlayıb
tək başıma hönkürdüm.
Gündoğandan Günbatana
Böyük bir eldi,
İgidim,
Böyük bir eldi.

ÇƏHRAYI, MAVİ GÜLLƏRİM

Mehrimi sizə salmışdım,
Sizlə baş-başa qalmışdım,
Çəhrayı, mavi gullərim.
İndi payız çatıbdı
Gündə bir yarpağınız
Saraldıqdca, düşdükcə
Gündə bir ləçəyiniz
Soluxub-büzüşdükcə
Kədərim, qəmim artır,
Elə bil günəş batır,
içimdə.
Sapı qırılmış qum muncuq kimi
Fikirlərimi yiğisdirə bilmirəm.

Elə bil dünyada deyiləm.
Hərdən hisslərimin, duygularımın
yuxusu gəlir.
Fikrimə ümidlərimin həmişəlik
susmaq qorxusu gəlir.
Siz xəzan qoxulu duman içində
Mən kövrək təlaşlı güman içində.
Payızın qarşısını almaq çətin,
çox çətin.
Bir yaşıl, həzin həsrətin
Xatırəsi nə qədər şirin,
nə qədər acı,
Payızı saxlamağın yoxdur əlacı,..
yoxdur
Solursunuz, günbə-gün
solursunuz
Solğun, sisqa ümid kimi.
Rüzgardan yellənən görkəminizi,
Göylərin rəngi kimi rənginizi
unutmayacağam,
Sizi--
cəhrayı, mavi güllərim,
İçimdə yaşadacağam.

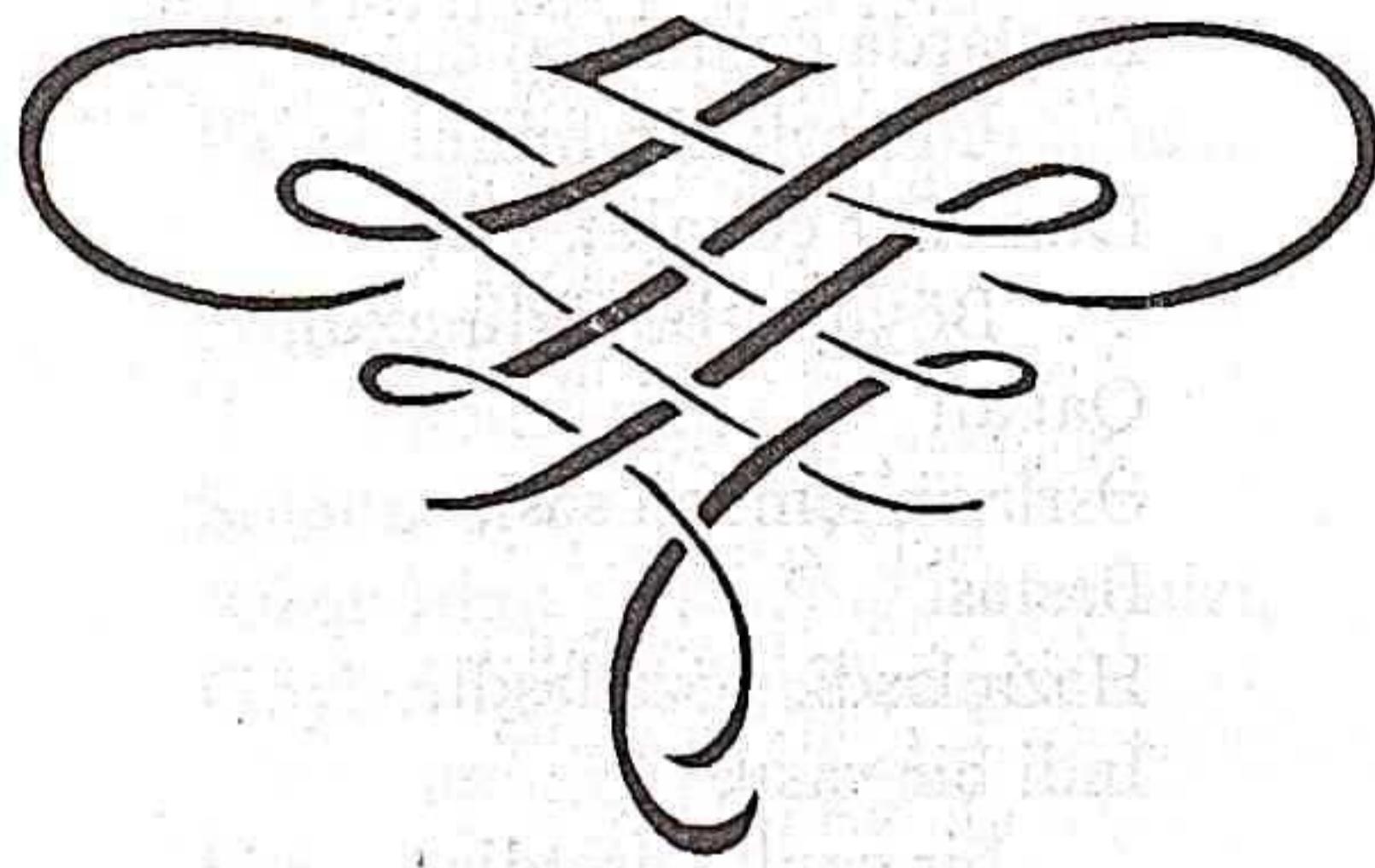
DAMCILARIN MAHNISI

(“Qızlar bulağı”na)

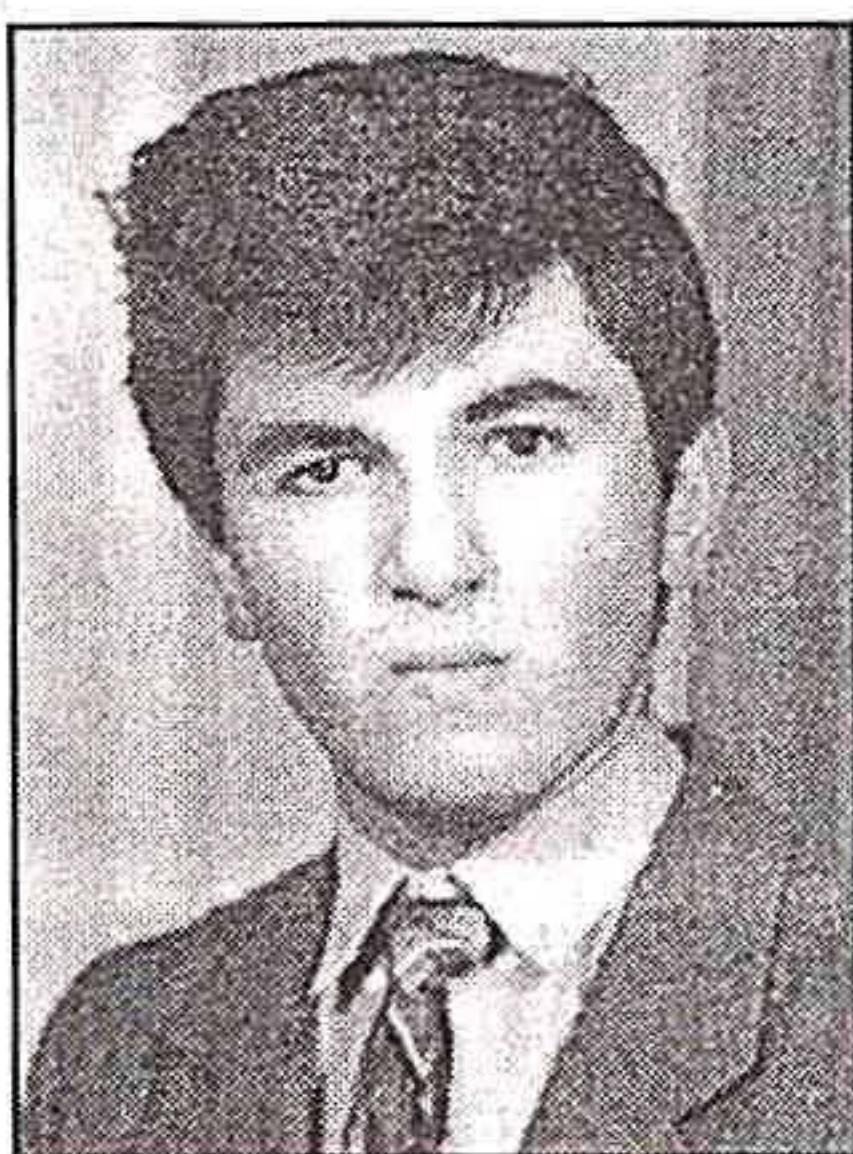
Qayadan qışqırıq qopdu,
Haraydan qulaq batdı,
Bir damcı özünü atdı
Kəsik-kəsik daş üstünə.

Qan kimi torpağa süzüldü
Damcılar düzüldü
damcıların dalıyca
Gurumb! Gurum-m-b!

Daş kimi səsləndilər,
Misra-misra bəstələndilər,
Daş əsrlərin qulağında.
Yerlərin yuxusu qaçıdı.
Göylərin yuxusu qaçıdı
Damcı-damcı minarələr,
məqbərələr salındı.
Daşlarda çalındı
Ulu şəhərin himni.
Damcılar çoxaldı,
Böyüdü-böyüdü axdı,
Qalxdı
Əsrlərin içindən səsi,
Bəstəsi
Həzinləşdi. gözəlləşdi.
İndi bir yaşıł,
bir canlı kasetdir
Qədim şəhərin qırığı.
Həzin “Qızlar bulağı”,...
Əsrlərə danışa-danışa,
Yeni nəğmələr qoşa-qoşa
Oxuyur özünün
Qədim damcılar mahnisını.

YAŞAR HƏSƏNLİ

Yaşar Həsənlı (Yaşar Abbasəli oğlu Həsənov) 1971-ci ildə Ordubad rayonunun Əndəməc kəndində anadan olub. İlk təhsilini doğma kəndindəki məktəbdə almış, sonra Azərbaycan Dövlət Universitetini bitirmişdir.

Yaşar Həsənlı Qarabağ uğrunda gedən döyuşlərin iştirakçısı olmuş, yaralanandan sonra öz kəndində qayıtmış və məktəbdə müəllim işləməyə başlamışdır.

Yaşar Həsənlı döyiş cəbhələrində ədəbi yaradıcılığa başlamış, şerlərini "Naftalan", "Kür", "Kimyaçı", "Şərq qapısı" qəzetlərində dərc etdirmiştir.

KÖÇƏRİ QUŞ

Nədənsə sevmirəm köçəri quşu
Həmişə axtarır o isti yeri,
Axı necə sevim mən qaranquşu,
Hava soyuyantək dönəcək geri?

Günləri bir yerdə xoş keçən zaman
Həmin yer onlara doğma vətəndir.
Vətənin üstünü alanda duman,
Onların sevdiyi candır, bədəndir.

Demək istəyirəm köçən quşlara,
Siz bura gəlmədən yaz gələcəkdir.
Kim dözsə qoynunda qarlı qışlara
Yurdunun qədrini o biləcəkdir.

ANA

Beşikdəki dil-ağızsız körpəni,
Bir qırıq səsindən duyandı ana.
Həyatda övlada dəyən zərbəni,
Özünə ağır dərd sanandı ana.

Övladın yolunda cavan yaşında,
Analar ağardır saçı başında.
Nə qədər gecəni beşik başında,
Yuxusuz qaldığın danandı ana.

Yeməyi, içməyi-övladın boyu,
Ən gözəl arzusu-övladın toyu.
Bal yıgar övlada bir ömür boyu,
Çiçəkdən çiçəyə qonandı ana.

Açı söz deyərsə dilində deyər,
Əslində o zaman ürəyin yeyər.
Övlada qaranlıq olmasın deyə,
Bütün ömrü boyu yanandı ana.

Nə qədər ucalsan bu yer üzündə,
Yaşar, sən uşaqsan ana gözündə...
Həssas ol, ayıq ol hər bir sözündə,
Bil soyuq rəftardan donandı ana.

PƏRDƏ

Kəndin kənarında ucalan dağı,
Mən uşaq ağlımla zirvə sayırdım.
Keçdi yavaş-yavaş uşaqlıq çağrı
Ağ ilə qararı mən tez ayırdım...

Bu belə oldu ki, həvəsim məni,
Apardı əlçatmaz saydığım dağa.
Gördüm ki, bu dağın dumanı, çəni.
Yalandan bir pərdə çəkib qabağa.

Arxada zirvəsi buludu sökən
Saçları ağaran dağlar dururdu...
Yüz illər özünü qabağa çəkən,
Ayağım altında boynun bururdu.

O gündən gözümdən dündü bu dağım
Sən demə o alçaq bir təpəmiş.
Aldanıb neçə il zirvə saydığım,
Zirvələr önungə bir çəpərmiş.

YADDAS

Dünən qara bürünən
Demə əsil ağmiş.
Bizə təpə görünən
Çox uca bir dağmiş.

Ağlı, hissi zəriflər
Yatanları həriflər.
Bizə gələn təriflər
Əslində bir lağmiş.

Dünənlərin kefləri
İndi yıxır evləri.
Nağılların divləri
Demə hələ sağ imiş.

Vaxt olur ki, bir dən də
Qızıl olur itəndə.
Artıq əldən gedəndə
Səhra da bir bağ imiş.

Qoymayaq o sənələr,
Vərəqlərdən sönələr.
Hamı bilsin sinələr,
Dünən niyə dağ imiş.

DARIXIRAM

Bu qurbətin ağır şərti,
Məni yıxdı, yerə sərdi.
Kimlə bölüm belə dərdi,
Bölüm üçün darixıram.

Həsrət adlı bir zülüm var,
Mən yanıram, bax külüm var.
Veriləsi bir gülüm var
Gülüm üçün darixıram.

Yarım mənsiz çətin gülə,
Göz yaşları gilə-gilə
İndi dönüb böyük gölə,
Gölüm üçün darixıram.

Burda yaydı, mənə qışdı,
Söz dənizim burda boşdu.
Yarın zülmü mənə xoşdu...
Bu zülm üçün darixıram.

GÖRÜNMƏDİ

Şah taxtının dadı, tamı,
Həris saldı cəllad xamı.
Yox! yox! dedi onda hamı,
Bircə “Bəli!” görünmədi.

Yenə artdı ulduz sanı,
“Ora” xanı, “Bura” xanı.
Axıb getdi qardaş qanı
Düşmən əli görünmədi.

Hərislərin boş başları
Çox axıtdı göz yaşları.
Bu quyuya bu daşları
Atan dəli görünmədi.

Demə, daşı Əli atdı,
Aranı da Vəli qatdı.
Məhkəməyə növbə çatdı,
Əli, Vəli görünmədi...

GÖZLƏMƏ

Vədəsində dağıt dumani, çəni,
Günləri ötürüb ili gözləmə.
Vaxtında dər gül bağından qönçəni
Gül solduran xəzan yeli gözləmə.

Çox irəli qaçma, nə də geri qal,
Fələyin hökmünə susub durma lal.
Vaxt var ikən çay üstündən körpü sal,
Uçurub dağıdan seli gözləmə.

Bir namərd önungdə sən qalsan da tək,
Mərdlərin yolunda hey yaxşılıq ək.
Hələ bulanmamış quyudan su çək,
Ora bir daş atan dəli gözləmə.

Hər addımda sayiq tərpən, ayıq dur,
Düşmənini özün tanı, özün vur...
Bu həyatda özün yarat, özün qur,
Minnətlə uzanan əli gözləmə.

Yaşar, sən özünsə elinə bağlaş,
Elinlə deyib gül, elinlə ağlaş.
Eldən məsləhət al, ellə ayaqlaş,
Bir təkcə sevəndə eli gözləmə.

GETDİ

Biri yumdu gözünü,
Şam edərdi özünü.
Ürəyinin sözünü,
Deyə bilmədi getdi.

Cəllad idi bir nəfər,
Qan tökərdi hər səfər.
Döşünə bircə dəfə
Döyə bilmədi, getdi.

Bir qərib düşüb şərə,
Gəldi uzaq bir yerə.
Vətənə bircə kərə
Dəyə bilmədi, getdi.

Biri qırdı onunu,
Şah görürdü sonunu.
Aldığı şah donunu
Geyə bilmədi, getdi.

Pula həris bir harin,
Atdı insafın, arın.
Belə yiğdiyi varın
Yeyə bilmədi, getdi.

ARAZ AXIR

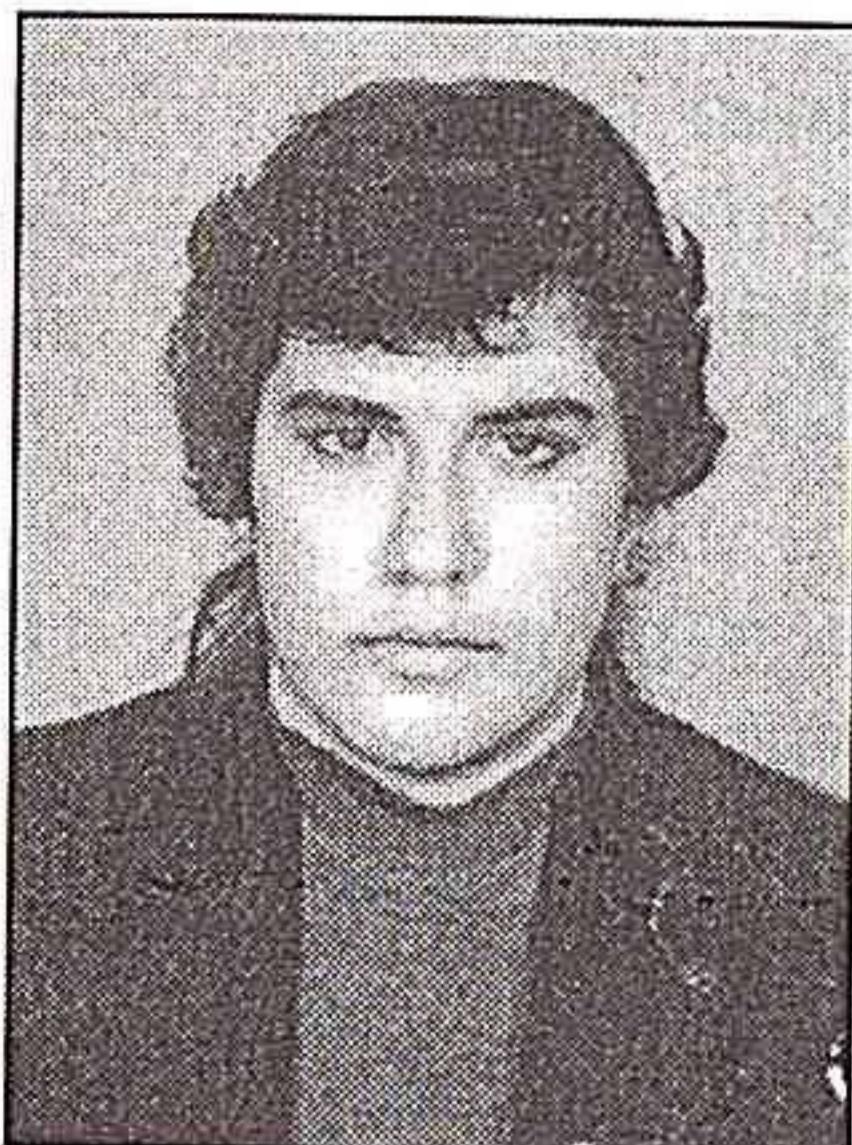
Əllər bağlı, qollar bağlı,
Ürək yara, sinə dağlı.
Bir atanın iki oğlu
Bir-birinə gendən baxır.
Çünki burdan Araz axır.

Bir-birinə hay da vermir,
Bayram günü pay da vermir.
Quru sözlər fayda vermir...
Sözlərdən də matəm yağır.
Çünki burdan Araz axır.

Başı yüz min bəla çəkmış,
Xalq meydanda demə təkmiş.
Sahillərə həsrət əkmiş...
Bir çinovnik orden taxır.
Çünki burdan Araz axır.

Belə yerdə donur qanda,
Can qalmayırla daha canda.
Ölüb gedir belə anda,
Min bir arzu fağır-fağır.
Çünki burdan Araz axır.

KAMİLƏ DÖNMƏZ

Kamilə Dönməz (Kamilə Qabil qızı Əliyeva) 1971-ci ildə Babək rayonunun Zeynəddin kəndində anadan olub. 1988-ci ildə doğma kəndindəki orta məktəbi bitirir. Haliyədə Naxçıvan Dövlət Universitetində qiyabi yolla təhsilini davam etdirir.

K. Dönməz ədəbi yaradıcılıqla da məşğul olur. Şəhid qardaşına həsr etdiyi şerləri ilk dəfə "Şəhidlik ömrün nur çağrı" toplusunda dərc edilmişdir.

1999-cu ildə "Yurd" nəşriyyatı "Qardaş həsrəti" adlı şerlər kitabını çap etmişdir.

AYIRMA, ALLAH

Ləpəni sahildən, günəşi göydən,
Qartalı zirvədən ayırma, Allah.
Pərvanəni şamdan, bülbülü güldən,
Sevəni-sevəndən ayırma, Allah.
Maralı dağlardan, sonanı göldən,
Xoş sözü ağızdan, nəgməni dildən
Busəni dodaqdan, tumarı teldən
İşvəni gözəldən ayırma, Allah.
Vətən ünvanlıdır dərdi-sərimiz,
Vətən söz boxçamız, ilham pərimiz
Vətənə bağlıdır ürəklərimiz
Heç kəsi vətəndən ayırma, Allah.
Vətən qibləgahım, vətən gərəyim,
Vətən məhəbbətlə vuran ürəyim.
Dönməzəm, var səndən bircə diləyim:
Şairi şerdən ayırma Allah.

ULU ŞƏHRİYAR ÇAĞIRIR

Yatsaq--hələ yurdumuza çox divanlar tutulacaq,

Yatsaq--doğma torpağımız qarış-qarış satılacaq.

Yatsaq--namus, ismətimiz quduz itə atılacaq,

Ulu Şəhriyar çağırır:

Oyan, oyan, Azərbaycan!

Qarabağda, Kəlbəcərdə qaraldılmış çıraqım var,

Doğma yurdda, doğma eldə söndürülmüş ocağım var.

Axı, sənin işgal altda yirmi faiz torpağın var,

Ulu Şəhriyar çağırır:

Oyan, oyan, Azərbaycan!

Taladılar sərvətini, nemətini oyanmadın

Tapdadılar ismətini, qeyrətini oyanmadın

Şimal, Cənuba böldülər dövlətini oyanmadın

Ulu Şəhriyar çağırır:

Oyan, oyan, Azərbaycan!

Qızlarında Nigar xanım, Burlaxatun isməti var,

Ərənlərdə qaçaq Nəbi, qoç Koroğlu qeyrəti var.

Vətənimin belə mətin, dəyanətli milləti var

Ulu Şəhriyar çağırır:

Oyan, oyan, Azərbaycan!

Hələ çoxmu gözü yolda, qulaq səsdə qalmalıyıq,

Bəs nə zaman Qarabağda zəfər, zəfər çalmalıyıq?...

O üç rəngli bayraqımızı Xankəndinə sancmalıyıq!!!

Ulu Şəhriyar çağırır:

Oyan, oyan, Azərbaycan!

BU NƏ YAŞAMAQDIR

Yenə qayıqların qərq olub seldə,
Qəmli nəğmələrin səslənir dildə.
Saralıb baxçanda əkdiyin gül də
Bu nə yaşamaqdır, öl ay Kamilə.

Sən alış, kor olsun namərd tüstünə.
Bu dövrandan incidi nə, küsdü nə?..
Kədər yenə atın sürüb üstünə...
Bu nə yaşamaqdır, öl ay Kamilə.

Sənə dərdlər verən oban-elindi.
Qüssədən ürəyin dilim-dilimdi
Sən yaxşılıq etdin, pislik bilindi...
Bu nə yaşamaqdır, öl ay Kamilə.

Qəmlənəndə əlac qalır sözünə.
Qanlı yaşlar axıb dolur gözünə.
Hey sual verirsən özün-özünə
Bu nə yaşamaqdır, öl ay Kamilə...

HƏSRƏT

Neçə ildir həsrətində qalmışam,
Sənsiz qalmaq yaman çətindir, Şuşam.
Ayrılıqdan saralmışam solmuşam
Sənsiz qalmaq yaman çətindir, Şuşam.

Dağlar çekə bilməz bu ağır dərdi,
Namərd tapdağıdır Vaqifin qəbri.

Daha tükənibdir xalqımın səbri.
Sənsiz qalmaq yaman çətindir, Şuşam.

Yağı at oynadır Cıdır düzündə.
Qəm oxunur Nətavanın üzündə
Həsrətinlə yanır Dönməz qızın da...
Sənsiz qalmaq yaman çətindir, Şuşam.

BƏLKƏ BİLMİRŞƏN

Özündən xəbərsiz qəlbə dəyənim,
Yenilməz qəlbimi qırıb, əyənim...
Yerlidə, yersiz də hey söylənənim
Mən səni sevirəm, bəlkə bilmirsən?!

Zəhər sözlərini bal tək içirəm,
Qəm əkib, sulayıb kədər biçirəm.
Ay gülüm, yolunda candan keçirəm
Mən səni sevirəm, bəlkə bilmirsən?!

Nə edim sevgilim, bağlıdır dilim,
Sənə uzanıbdır həsrətli əlim
Ay mənim sevincim, ay mənim gülüm
Mən səni sevirəm, bəlkə bilmirsən?!

Qəlbimdə yaşayan xoş arzusan sən.
Könlümün istəyi, həm nazisan sən...
Alnıma yazılan bir yazışan sən...
Mən səni sevirəm, bəlkə bilmirsən?!

GETMƏK İSTƏYİRDİN

Getmək istəyirdin... yaxşı yol sənə.
Saxlaya bilməzdim yolundan səni.
Getmək istəyirdin, bir zəncir kimi
Asıla bilməzdim qolundan sənin.
Yaman tələsirdin... bu gedişinə
Demə bu gedışdən axı kimə nə?
Hakim kəsilsən də tənha qəlbimə
Asıla bilməzdim elindən sənin.
Getmək istəyirdin... geri dönəndən
Qəlbimin sırrini duyub bilmədən
Könlümə təsəlli bircə kəlmə də
Eşidə bilməzdim dilindən sənin.
Getmək istəyirdin “getdin də gülüm,
Qoy bu həsrətinlə yanıb-tökülüm”
Qalsın xatırındə bir ovuc külüm
Mən tuta bilməzdim əlindən sənin.

SƏNİ İSTƏDİM

Yaman sevinirdi, şad idi qəlbim.
Qüssəyə, kədərə yad idi qəlbim.
Məni isindirən od idi qəlbim.
Qəlbimi duymağə səni istədim.

Dost-tanış içində tək səni gəzdim,
Gizlicə-gizlicə yolları süzdüm.
Sanki tənhalaşdım, təklikdən bezdim
Yanımda olmağa səni istədim.
Gözlədim, gəlmədin dəyişdi halım
Yenidən çoxaldı dərdi-məlalım
Tükəndi taqətim, səbri-qərarım
Əl açıb dərgaha, səni istədim.

SƏN OL MAYANDA

Sıxılır ürəyim, axır göz yaşım.
Yaman darıxıram sən olmayanda.
Yollara tikilir kövrək baxışım.
Yaman darıxıram sən olmayanda.
Aləm cəhənnəmə dönür gözüm də
Baxan qəm oxuyur gülər üzümdə
Sənsiz qəribəsəyir şerim, sözüm də
Yaman darıxıram sən olmayanda.
Dönməzəm, arzum sən, diləyim sənsən.
Evimdə ətirli çiçəyim sənsən.
Köksümdə çırpınan ürəyim sənsən.
Yaman darıxıram sən olmayanda.

ƏZİZİM

İstəyirəm günəş kimi parlayıb,
Həyatına işiq saçım, əzizim.
Hər arzumu mən səninlə başlayıb,
Hər səhəri sənlə açım, əzizim!

Kənar qaçım, kədər adlı kabusdan,
Bahara calansın ürəyim qışdan
Qorunmaqçün yağan qardan, yağışdan
Sənə sarı qaçım, qaçım, əzizim!

Yer ver mənə ürəyinin başında,
Nazlanıb pəri tək durram qarşında
Sevindir könlümü hər baxışınla
Vaxtsız ağarmasın saçım, əzizim!

BİRCƏ DƏFƏ ÇAĞIRSAN

Səni doğmalardan doğma bilirəm,
Kədərli qəlbini sevinc ələrəm...
Keçilməz dağları keçib gələrəm
Əgər bircə dəfə çağırsan məni.

Sızlayan yarana məlhəm olaram
Sevgiyəm-qəlbini axıb dolaram
Yanımda əbədi qonaq qalaram
Əgər bircə dəfə çağırsan məni.

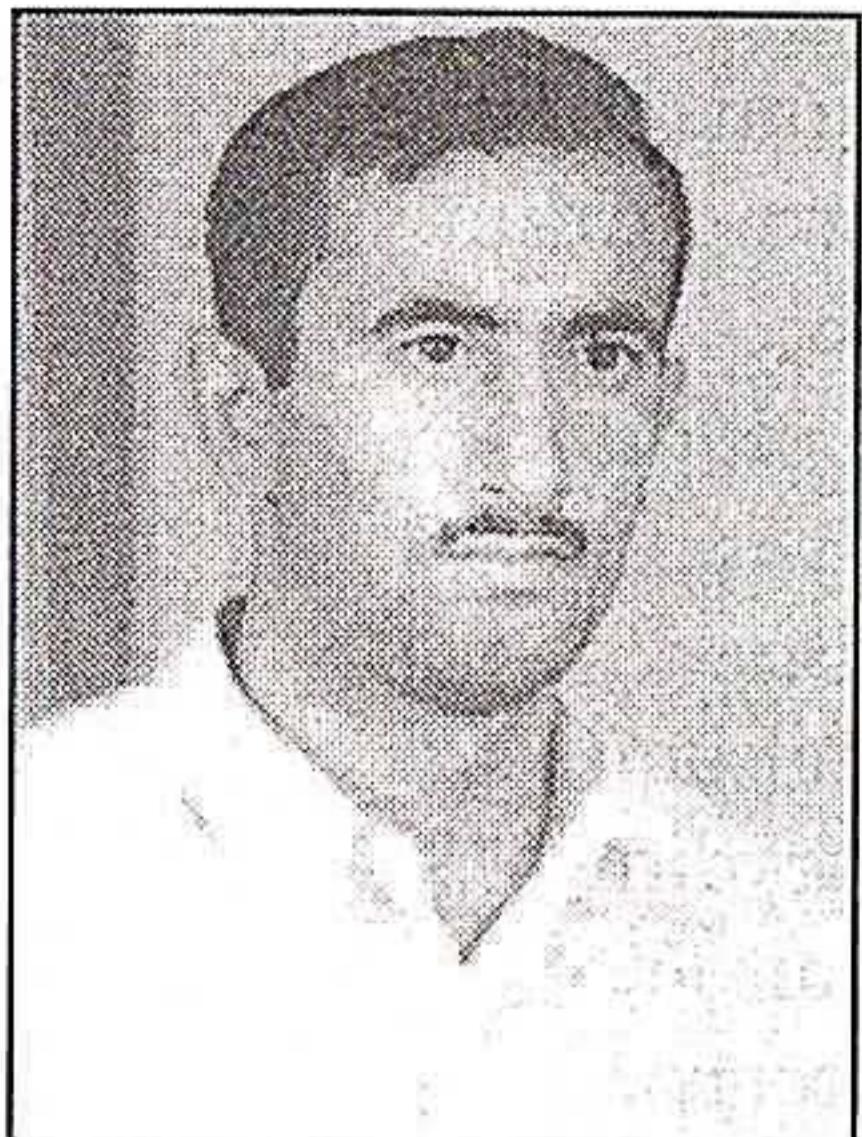
Məşəl tək alışib şölə saçaram.
Qüssədən, kədərdən uzaq qaçaram.
Eşqinlə ucalıb, göyə uçaram...
Əgər bircə dəfə çağırsan məni.

Zülmət gecələri nura bələrəm.
Çiçəklər üstünə şəbnəm cilərəm.
Ən ülvü arzuma çatıb, ölərəm...
Əgər bircə dəfə çağırsan məni.

WATER DECORATION

ELXAN YURDOĞLU

Elxan Yurdoğlu (Elxan Qadir oğlu Məmmədov) 1980-ci ildə Şərur rayonunun Yurdçu kəndində anadan olub.

Hazırda Naxçıvan Dövlət Universitetində oxuyur. Bir neçə ildir ki, əbədi yaradıcılıqla məşğul olur. Şerləri müxtəlif qəzət və Jurnallarda dərc olunur.

Bu il "Şirvan" nəşriyyatında "Qızlar gözlərində sevgi gəzdirir" adlı şerlər kitabı nəşr olunmuşdur.

ƏN XOŞ GÜNÜM

Toyuma gəlməyənlər,
Yasıma gələcəklər.
Ağlıma gəlməyənlər,
Başıma gələcəklər.
Üzümə gülə-gülə
Dalimca daş atarlar.
Sevincimi öldürər,
Qəmimi yaşadarlar.
Bilməzlər ki, Əzrayıl,
Qurtuluşdur mənimçün.
Ən xoş günüm olacaq.
Bu dünyadan köçən gün.

SEVDİM

Məni sənsizliklə günahlandıran,
Bu dərd məni sevdı, mən dərdi sevdim.
Səni dəli kimi sevdiyim üçün,
Sən sevən dünyani candərdi sevdim.
Görüşə gələndə gözlərin gülsün,
Sevincin qəmini üzündən silsin.
Niyə gizlədirəm, qoy hamı bilsin
Səni Allah mənə göndərdi, sevdim.
Mənalı-mənalı dediyim sözlər,
Dilinin altında bir sözü gizlər.
O məsum baxışlar, o həzin sözlər
Mən Qeysi Məcnuna döndərdi sevdim.

NIYƏ GƏLDİN

Sən mənim ömrümə çıxmaliydinmi?
Vüsali olmayan eşq, niyə gəldin?
Məni gendən-genə yaxmaliydinmi?
Vüsali olmayan eşq, niyə gəldin?

Ala gözlərinə qandığım bəsdir,
Səni alın yazım sandığım bəsdir.
Bir eşqin oduna yandığım bəsdir
Vüsali olmayan eşq, niyə gəldin?

ÇİÇƏK SEVGİM

Artıq sənin ürəyin
Mənim üçün zindandır.
Yoxsa hər cür sevgiyə
Nəfəs qutun güldandır?
Mənim bu çiçək sevgim,
Qışda solub saralar.
Bülbülünə yetməmiş
Çiçəyimi xar alar.
Qaytar çiçək sevgimi,
Nazını özüm çəkim.
Güldan ona dar gəlir,
Aparım bağa əkim.

DƏRDİM

Alnı qırış-qırışdır,
Qocadır məndən dərdim.
Düşmən görünür, ancaq
Sirdasdı mənnən dərdim.

Başban-başa sərasər
Qalmayıb kefdən əsər.
Uman yerdən küsərlər
Küsmüşəm səndən, dərdim.

Bəxtdən ümid kəsilib,
Arzum “yox”dan asılıb.
Ürəyimə qısılıb
Dərd çəkən gündən dərdim.

DEMƏRƏM HEÇ KƏSƏ

Yuxu da yuxu, yuxu da yuxu.
Bu yuxunu deməyəcəm heç kəsə.
Sevgiyə doludu yuxumun çoxu
Bu yuxumu mən demərəm heç kəsə.

Allah, həqiqətən bu bir yuxumu?
Səpmışdin yuxuma sevgi toxumu.
Tərsinə yozarlar birdən yuxumu.
Bu yuxumu mən demərəm heç kəsə.

Danışsam nə fayda səs yetməyəcək,
Danışsam işim də düz getməyəcək.
Danışsam bir ömür bəs etməyəcək
Bu yuxumu mən demərəm heç kəsə.

NIYƏ AĞLAYIR

Tutub buludu sıxır,
Guya ağlayır Allah.
Azon qatı deşilib
Göyə ağlayır Allah.

Düşmən gəlsin barışaq,
İstəmirsə, vuruşaq.
Gəlin gedək soruşaq,
Niyə ağlayır Allah?

Yarasa günü sevmir.
Çobanlar çəni sevmir.
Sevdiyim məni sevmir,-
Deyə ağlayır Allah.

YAZIRAM

Mənəm, dərdinə bürünən,
Bəxt ətəyində sürünən.
Evdə abırlı görünən
Sırtıq gəzəndən yazıram.
Dünya əyri-üyrü yoldu,
Varlıya ağ parça boldu.
Elə ki, bir kasıb oldu
Yırtıq kəfəndən yazıram.
İki gözüm dərdə sərgi;
Duymazsan dərddəki rəngi.
Çıx şerimdən, nakam sevgi,
Artıq vətəndən yazıram.
Sənə qurbanlıq gəzirəm
Sənə bir sırrimi açıb deyimmi?
Gülüm, bu sırrimi gərək biləsən.
Ovçu öz ovunu axtaran kimi
Bütün gözəllərə göz qoyuram mən.
Nifrətə dönəməsin sevmək həvəsin,
Sevgi od olmalı, kösöv olmalı,
Bu açıq etiraf səni üzməsin
Şairin sevgisi bütöv olmalı.
Məqsədim onların ən gözəlini,
Sənin gözlərinə qurban deməkdir.
Sənin gözlərinə qurban deməyə,
Gözəllik gərəkdir, gözəl gərəkdir.

ALLAHIN BAŞ BƏLALARI

Bəyin qız tərəfdən qonağı kimi,
Şairlər allahın baş bəlasıdır...
Ailənin ərköyün uşağı kimi
Şairlər allahın baş bəlasıdır.

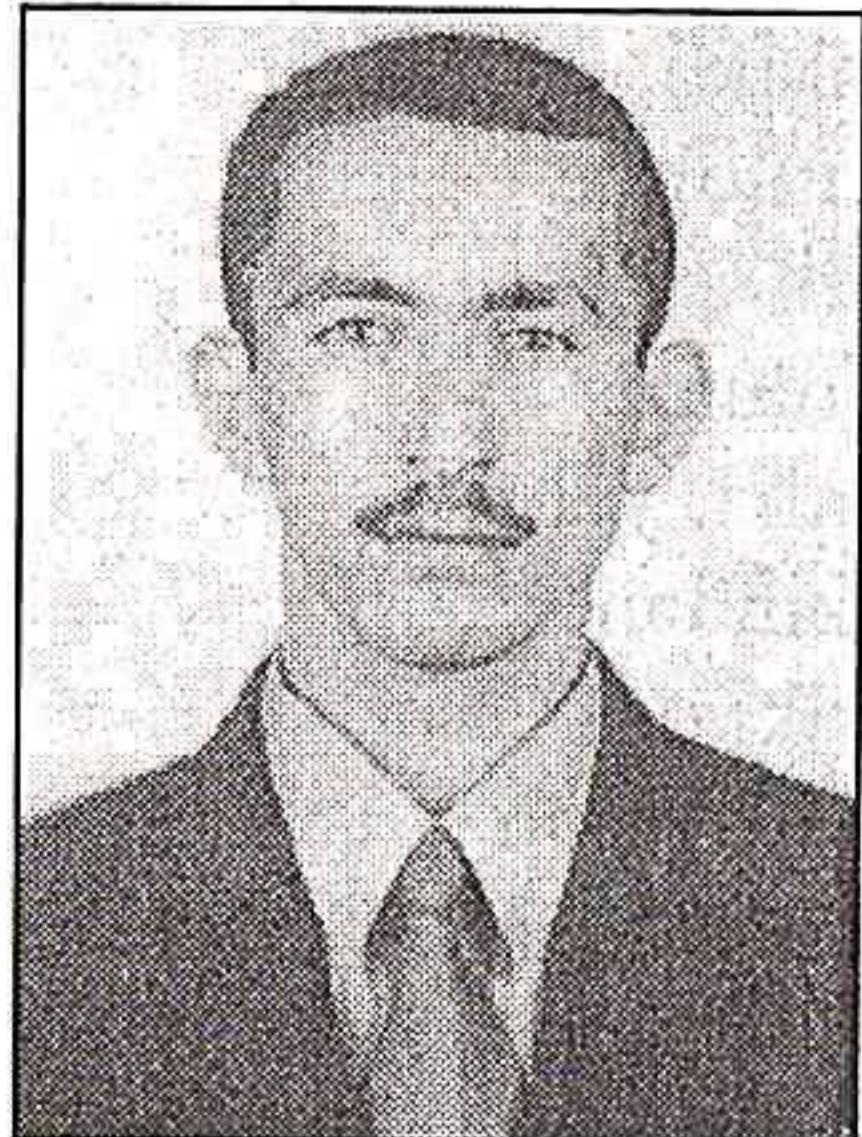
Xoşuna gəlməyən şeyi söyəcək,
Kefi çəksə qənd də, qəm də yeyəcək.
Ağlına gələni yazıb deyəcək,
Şairlər allahın baş bəlasıdır.

Birinin allahı şerdi, sazdı,
Birinin allahı çiçəkli yazdı,
Birinin allahı sevdiyi qızdı-
Şairlər allahın baş bəlasıdır.

Biri deyir: "Allah ilə ərkim var",
Biri deyir: "Yaradandır, görgüm var",
Biri deyir: "Mənim onda kürküm var",
Şairlər allahın baş bəlasıdır,

Deyir ki, vəhydir, yazdığını beyt
Allah niyə vermir bizlərə öyünd.
Allah da şairdi, allah da şahid-
Şairlər allahın baş bəlasıdır.

İLQAR QULUBƏYLİ

İldar Qulubəyli (İlqar Fəxrəddin oğlu Quliyev) 1980-ci ildə Naxçıvan şəhərində anadan olmuşdur. İlk təhsilini Naxçıvan şəhərindəki 5 sayılı məktəbdə almış, sonra Şərur türk ekonomi litseyində oxumuşdur. Həzirdə Naxçıvan Dövlət Universitetinin tələbəsidir.

Ədəbi yaradılığa şagird ikən başlamışdır. Şerləri müxtəlif qəzet və jurnallarda dərc edilir. Bu il ilk kitabı nəşr olunmuşdur.

GÜLƏ DOĞRU QAÇIRAM

Gül-çiçək yasa batıb,
Güllər səhər ağlayır.
Aşxam təzə gəlintək,
Üz-gözünü bağlayır.
Bülbüllərdən xəbərsiz,
Gülə könül açmışam...
Mən ömür savaşında,
Gülə doğru qaçmışam
Həyatdan necə doyub,
Ömrü qısa gedirlər,
Güllər iki üzlüdür,
Toya-yasa gedirlər.

HİCRAN VER MƏNƏ

Ruhum bədənimdə dara çəkildi,
Yanıb tüstünləndim qurbanın olum.
Qəlbimə sən adlı yara əkildi,
Ömrü üstələdim qurbanın olum.
Dünən səni gördüm tək-tənha, yalqız,
Qəmlı görünürdün həmişəkindən.
Mən səni tanıdım yuxumdakı qız,
Yenə həmin sənsən, yenə həmin sən.
Aylar, illər keçib dəyişməmisən,
Səni tanımağa zaman ver mənə.
Sən vüsal verməyə öyrəşməmisən,
Eşqinə sadıq ol, hicrən ver mənə.
Adını çəkirəm, nə isə yanır,
Bu yanana deyəsən əl çəkmir məndən.
Bu yanana bəlkə də sənsən, özünsən,
Özün odlanırsan sevdiyin gündən.
Havada qəribə yanıq iyi var,
Elə bil yanımda nə isə yanır.
Bu yanana nədirssə çöküb üstümə,
Elə bil qanımda nə isə yanır.
Bu yanıq iyinə yaman öyrəşdim,
Qalmayıb canımda dözüm, ilahi!
Yanan bu sevgiydi, amma sən, demə
Özüm yanırmışam, özüm ilahi!...

HƏLƏ ÇOXLU ÜZLƏR VAR

İki üzlülər gördüm,
Buna şükür, min şükür.
Mən üzümü çevirdim,
Astarım da üz tikir...
İki üzlülər yaxşıdı,
Hələ çox üzlülər vardır.
Bu üzləri tanıyan,
Nə yaxşı gözlər vardır.
Söz çatdırı bilmirəm,
Yaman sazlı-sözlüdür.
Göy qurşağını gördüm,
Dünya yeddi üzlüdür.

DƏRVİŞ KİMİ GEZƏN OLDUM

Şer yazmaq ibadətdi,
Dərvış kimi gəzən oldum...
Səsi içində boğulan,
İlhamıma azan oldum.

Ölümümə getmə deyib,
Gözlərimdən itmə deyib,
Ürəyimi kədər deyib,
Öz qəbrimi qazan oldum.

Sacı yolmaq istəyirdim,
Gül tək solmaq istəyirdim,
Məcnun olmaq istəyirdim,
Dönüb şer yazan oldum.

TÜSTÜM AĞZIMDAN ÇIXIR

Sakitcə belə durmuşam,
Sakitcə belə yanırıam.
İçimdə ocaq qurmuşam,
İçimdən alovlanırıam.
Sənə də yazığım gəlir,
Özündən yoxdur xəbərin.
Görürəm bəxtin də gülür
Yaxşıca keçir günlərin.
Durmuşam qarda, yağışda,
Kim isə əlimi sıxır.
Od tutub yanırıam qışda,
Tüstüm də ağızman dan çıxır.

CƏNNƏTƏ GEDİRƏM

Qaçıram şerdən, sözdən,
Qaçıram çığırdan, izdən.
Mən özümü bir az gözdən,
Salıb, cənnətə gedirəm...

Bu dağları qış ağardıb,
Bu hicranda baş ağardıb,
Cəhənnəmə diş ağardıb,
Gülüb, cənnətə gedirəm.

Payız yarpaqları altda,
Qışın soyuqları altda,
Ana ayaqları altda,
Ölüm, cənnətə gedirəm.

ÜRƏKLƏ İŞİN OLMASIN

Ürəklə işin olmasın,
Ürək keçilməz yuvadı.
Sən özünü heç bilmirsən,
Elə bilirsən davadı...

Əlində olan daş deyil,
Başında duran baş deyil,
Gözümdən axan yaş deyil,
Gözümdən axan lavadı.

Sel tək çağlamağın gülüm,
Qəlbi dağlamağın gülüm,
Sənin ağlamağın gülüm,
Sümüyə düşən havadı...

DİNƏ GƏLMƏZDƏN ƏVVƏL

Əcəl tez göründüsə,
Qəm mənə büründüsə,
Şer yazmaq ölümdüsə,
Ölümə güləcəyəm...

Gözü silməzdən əvvəl,
Sözü bilməzdən əvvəl,
Dinə gəlməzdən əvvəl,
Özümə güləcəyəm.

Alnıma bir sərr yazıb,
Özüm üçün yer qazıb,
Bir azdan şer yazıb,
Bir azdan ölücəyəm.

ÖLÜM ŞAIRLƏRİN ƏYLƏNCƏSİDİR

Ölüm-ürəklərin yaxlığı pillə,
Ölüm-uşaqların qorxuduğu pillə,
Ölüm-əcdadların baxdığı pillə,
Ölüm-şairlərin qalxdığı pillə,
Ölüm-şairlərin əyləncəsi...

Yuxulu, yuxulu gəzər həyatda,
Yuxulu, yuxulu gülüb gedərlər,
Bir gözəl gördümü ürəyi partlar,
Necə qız gözündə ölüb gedərlər,
Ölüm-şairlərin əyləncəsi...

Dünyanın gözü də qorxar ölümən,
Çığırı izi də qorxar ölümən,
Kəlməsi, sözü də qorxar ölümən,
Əzrayıl özü də qorxar ölümən,
Ölüm- şairlərin əyləncəsi...

Şair əzrayıla oxşaya bilməz,
Şair ölümünü daşlaya bilməz,
Şairlər ölməsə yaşaya bilməz,
Ölüm- şairlərin əyləncəsi...

Kövrəklik duyular hər gün səsində,
Dərdini şerlə bölgər şairlər,
Bəzən ehtiyacın məngənəsində,
Sıxıla-sıxıla olər şairlər,
Ölüm- şairlərin əyləncəsi...

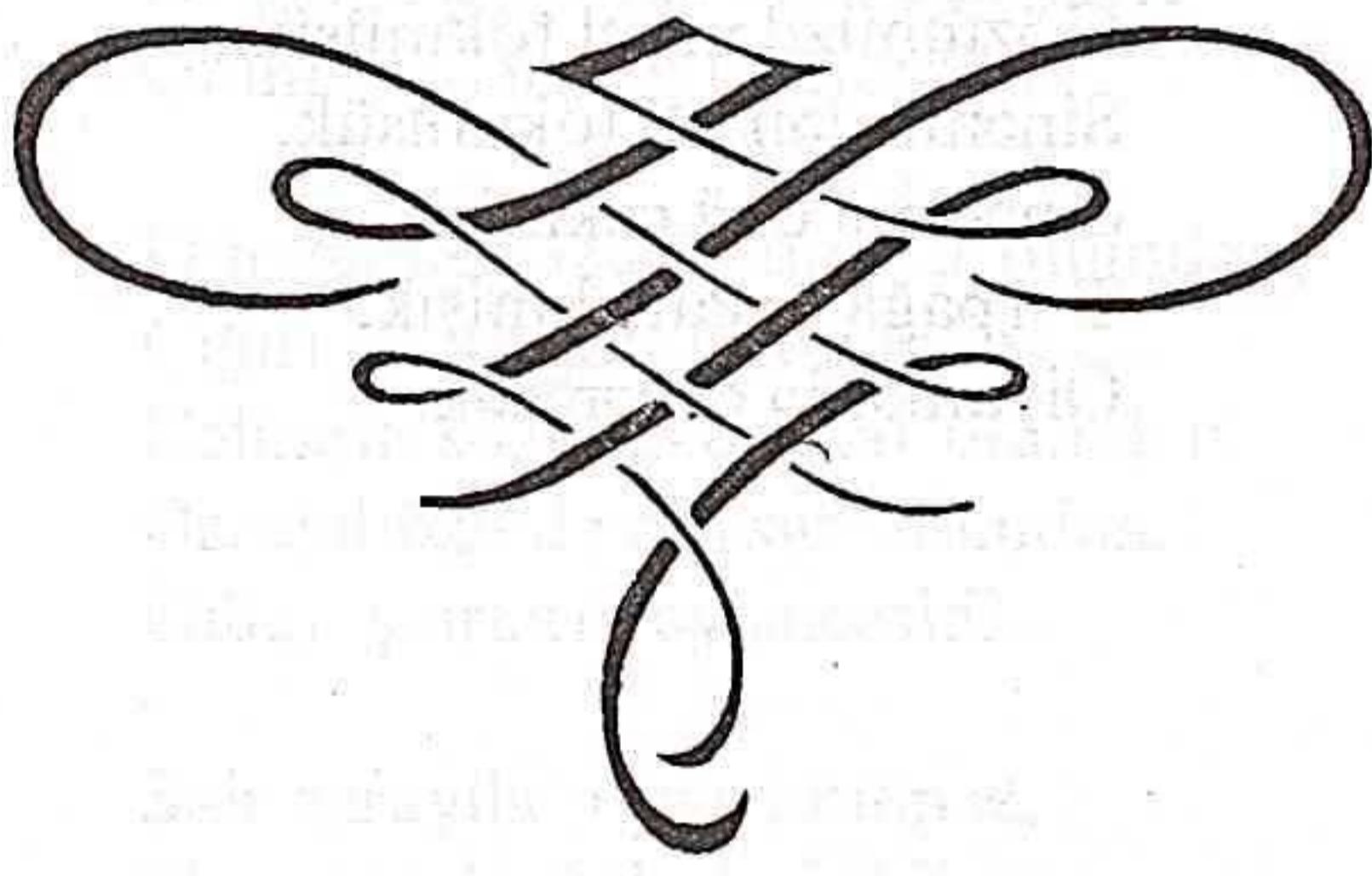
QİYAMƏTDƏ CÜCƏRƏCƏK

Xəyalları ulduz dərib,
Məni özümə döndərib,
Qanımda Vətən cücərib,
Vətəni kimbecərəcək.
Arzularım işıq saçmır,
Məndən qorxmur, məndən qaçmır
Fələk özündən baş açmır
Mənlə necə bacaracaq.

Gözümüzdən sel tökmüşük,
Sinəmizdən sel tökmüşük,
Sinəmizə dağ çəkmişik,
Torpağa insan əkmişik,
Qiyamətdə cücərəcək.

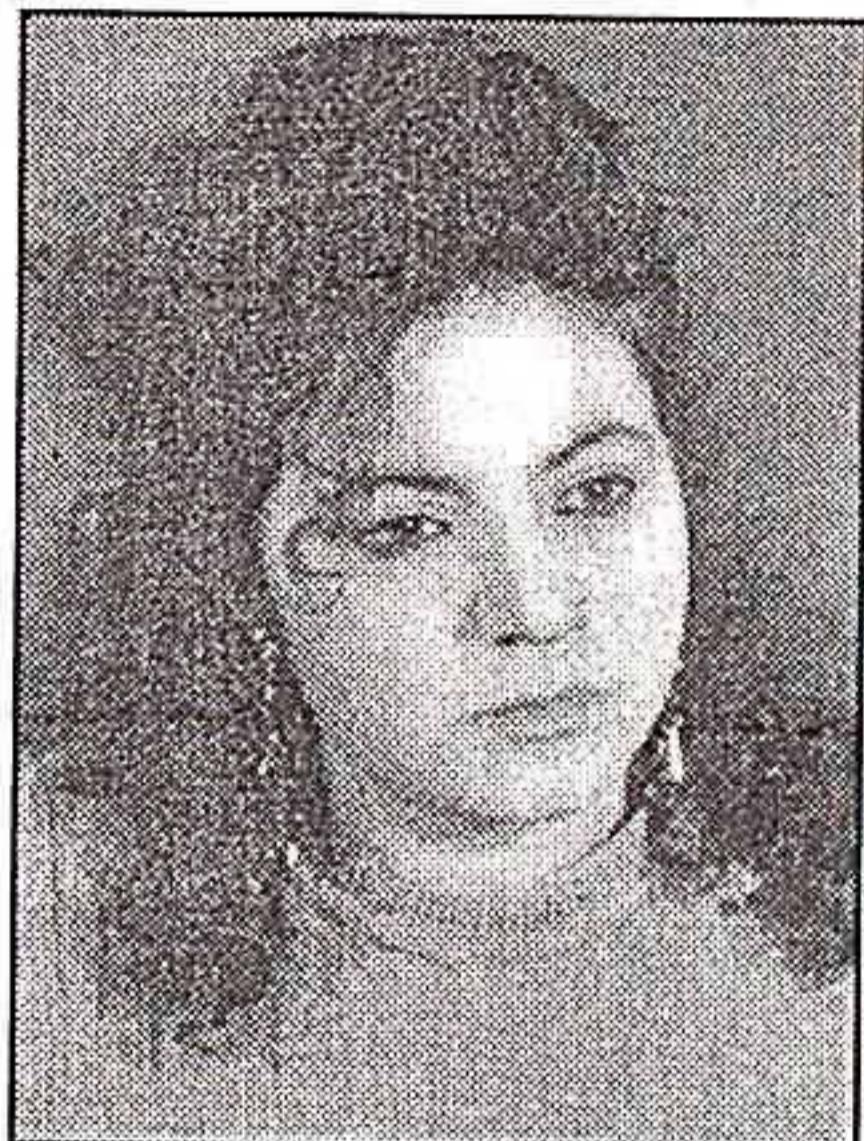
“PREGON DE SANTO ANTONIO”

“Aqui se vende
dulce de leche,
mantequilla con canela
y dulce de leche.
Dulce de leche
y dulce de leche.
Dulce de leche
y dulce de leche.”

“Vendemos hoy un dulce de leche
especial para todos los días.
Dulce de leche con canela,
dulce de leche sin azúcar,
dulce de leche con chocolate.”

SƏDAQƏT NEMƏT

Sədaqət Nemət (Sədaqət Nəsir qızı Nemətova) 1971-ci ildə Babək rayonunun Nehrəm kəndində anadan olmuşdur. 1988-ci ildə doğma kəndindəki orta məktəbi, 1993-ciü ildə isə Bakı Dövlət Universitetini bitirmişdir.

Hazırda Naxçıvan respublikası uşaq kitabxanasında şöbə müdürü işləyir.

Sədaqət Nemət ədəbi yaradılıqla müntəzəm məşğul olur. Şerləri qəzet və jurnallarda dərc edilir.

ANA

Qolumda qüvvətim, gözümdə nurum,
Damarımda axan qanımsan, ana.
Sənsiz yoxdur gecəm, yoxdur gündüzüm,
Sən mənim ürəyim, canımsan ana.

Dünyada yeganə ümid, pənahım...
Sənin hüzurunda çoxdur günahım.
Uğurlu keçmişim, nurlu sabahım.
Şərəfim, şöhrətim, şanımsan ana.

Çəsmə tək, bulaq tək coşgundur sinəm,
Müqəddəs adına güvənən mənəm.
Mənim qibləgahım, Məkkəm, Mədinəm.
Ümidim, imanım, dinimsən ana.

DÜNYA

Dünyanın işini soruşma məndən,
İnsana min kələk qurandı dünya...
Hər şeydə müxtəlif, bircə ölümdə,
Hamını bir gözlə görəndi dünya.

Çox həyat söndürüb cavan yaşında,
Hökmü əlindədir dağın, daşın da.
Mərd ilə namərdin qoç savaşında.
Namərd arxasında durandı dünya.

Bir ana həyatda daim qan ağlar,
Bir ana həmişə sevinc qucaqlar.
Önündə dayanıb sonsuz uzaqlar
Çoxunu yollarda yorandı dünya.

Biri nə dərd çəkir, nə hicran bilir,
Özünü həyatda Süleyman bilir...
Sədaqətin dərdin çox insan bilir,
Soruşmur ağrıyan harandı dünya.

QILINCI SIYIRAQ QINDAN

Payızça çevrilib güllü yazımız,
Dərddən qan ağlayır xan Arazımız
“Cəngi” çalsın “Cəngi”, telli sazımız!
Qeyrət qılıncını siyırıq qından.

Düşmən əlindədir Qarabağımız,
Başı çən-dumanlı Murov dağımız.
Sönüb neçə-neçə od ocağımız,
Qeyrət qılıncını siyırıq qından.

Qalxsın məzarından Qazanxan, Beyrək,
Biz də qılınc çalaq qoç Koroğlutək.
Durub haray çəksin Xürrəmi Babək,
Qeyrət qılıncını sıyıraq qından.

BİLMƏDİM

Bu dünyaya yüz fərəhlə göz açdım,
Göz önungdə göz dağı var bilmədim.
Yüz məclisdə bir gözəldən söz açdım.
O gözəlin yüz dağı var bilmədim.

Ucaldıqca ucalmağa tələsdim,
Yerdən, göydən bac almağa tələsdim.
Qönçə ikən açılmağa tələsdim,
Açılmağın solmağı var bilmədim.

Yaranışdan sehrlidir vaxt-vədə,
Qərarını dəyişməyir get-getə.
Zirvələrdən meyil şaldım zirvəyə,
İldirimin çaxmağı var bilmədim.

Duyğusuzun özü nədir, qəlb nə?
Can mülkündə qəlb olanın qəlbini.
Sədaqət, sən çox güvənmə qəlbini,
Qəbin qəmlə dolmayı var bilmədim.

XOCALI

Düşmənlər yağırdı gülə yağışı...
Yurdumu viranə qoydu o gecə.
Günahsız xalqımın ahı naləsi,
Bağrımın başını oydu o gecə...

Körpə fidanların axdı göz yaşı,
Susuz çiçəyimin soldu camalı,
Fəryadlar, haraylar ucaldı göyə,
Düşmən tapdağına döndü Xocalı.
Günahsız körpənin, qızın, gəlinin,
Gözünü süngüylə oydular o, gün...
Qansızlar minlərlə günahsızlarının,
Ömrünü yarımcıq qoydular o gün.
Köksünə daş atdıq unutqanlığın,
O, gün unudulan olmayacaqdır...
Eşitsin yer üzü, eşitsin Tanrı,
Qisas qiyamətə qalmayacaqdır.

DEYƏN OLMASIN *ömür-gün yoldaşının xatirəsinə*

Ölümündən sonra olan körpənin,
Gözlərindən həsrət, kədər oxundu...
Onun camalına nəzər salandı;
Sanki ürəyimə min ox toxundu.
İstədilər sənin adını qoyub,
İşıqlı dünyamı qara etsinlər.
Yaralı könlümü, küskün qəlbimi,
Didib parçalayıb para etsinlər...
Neçə arzularla, diləklərlə sən,
Öz nurlu dünyani dəyişib getdin.
Üzünü görməyən körpə balanı,
Ata kəlməsindən sən məhrum etdin.
Varlığım od tutdu, alışdı, yandi,
Sədaqət bu qəmdən necə solmasın?
Hər zülmə tablaşış, çalışıram ki,
Körpəyə atasız deyən olmasın.

NOVRUZ

Bahar gəlir, aləmə nur ələnir,
Çöllər, düzlər yaşıl dona bələnir,
Qız-gəlinlər deyib-gülüb, əylənir,
Xoş gəlibdi yurdumuza Novruzum.

Axar sudan qızlar qismət diləyir,
Buludlar da yaz yağışın çiləyir,
Qoca nənəm xeyir-dua eyləyir.
Xoş gəlibdi yurdumuza Novruzum.

Bayram günü küsülüller barışır,
Mərd igidlər cəngi çalır, yarışır.
Sevinc, şadlıq bir-birinə qarışır,
Xoş gəlibdi yurdumuza Novruzum.

Süfrələri bəzəyir göy səməni,
Yaz yağışı yuyur, çölü-çəməni.
Qızlar dərir nərgizi, yasəməni,
Xoş gəlibdi yurdumuza Novruzum.

XATİRƏ

Görüşdük səninlə aylı gecədə,
Ulduzlar sevincdən alışdı yandı.
Bizə şahid oldu uca çinar da,
Ürəyim özünü bəxtəvər sandı.
Sənin sual dolu baxışlarından,
Nədənsə ürəyim gül kimi soldu.

İstədim güc alam uca çinardan
Çınar kölgəsində xatirəm qaldı.
Ayrıldığ o gecə sükut içində,
Duyğumu qəlbimdən alıb apardın.
Əlvida kəlməsi qaldı dilində,
Sevgimi gül kimi dərib qopardın.
Həmin o görüşdən illər ötüşdü,
Şirin xatirələr yandırdı məni.
Vüsal intizarla boynunu bükdü,
Quru budaq kimi sindirdi məni.

SƏNİ DÜŞÜNÜRƏM

Hərdən oturaraq fikrə dalıram
Səni düşünürəm könül həmdəmim.
Deyirəm yəqin ki, gələrsən bir gün,
Olarsan, olarsan yenə də mənim.
Səndən uzaqlarda olsam da gülüm,
Saralmış yarpağam, budaqdan ayrı.
Səni axtarsam da şəhərdə, kənddə,
Tapmiram... könlümün artır qubarı.
Tənhayam, açıram hərdən çətrini
Qəlbimdə qəm yükü daşıyıram mən.
Alıb övladından sənin ətrini,
İki körpə üçün yaşayıram mən.

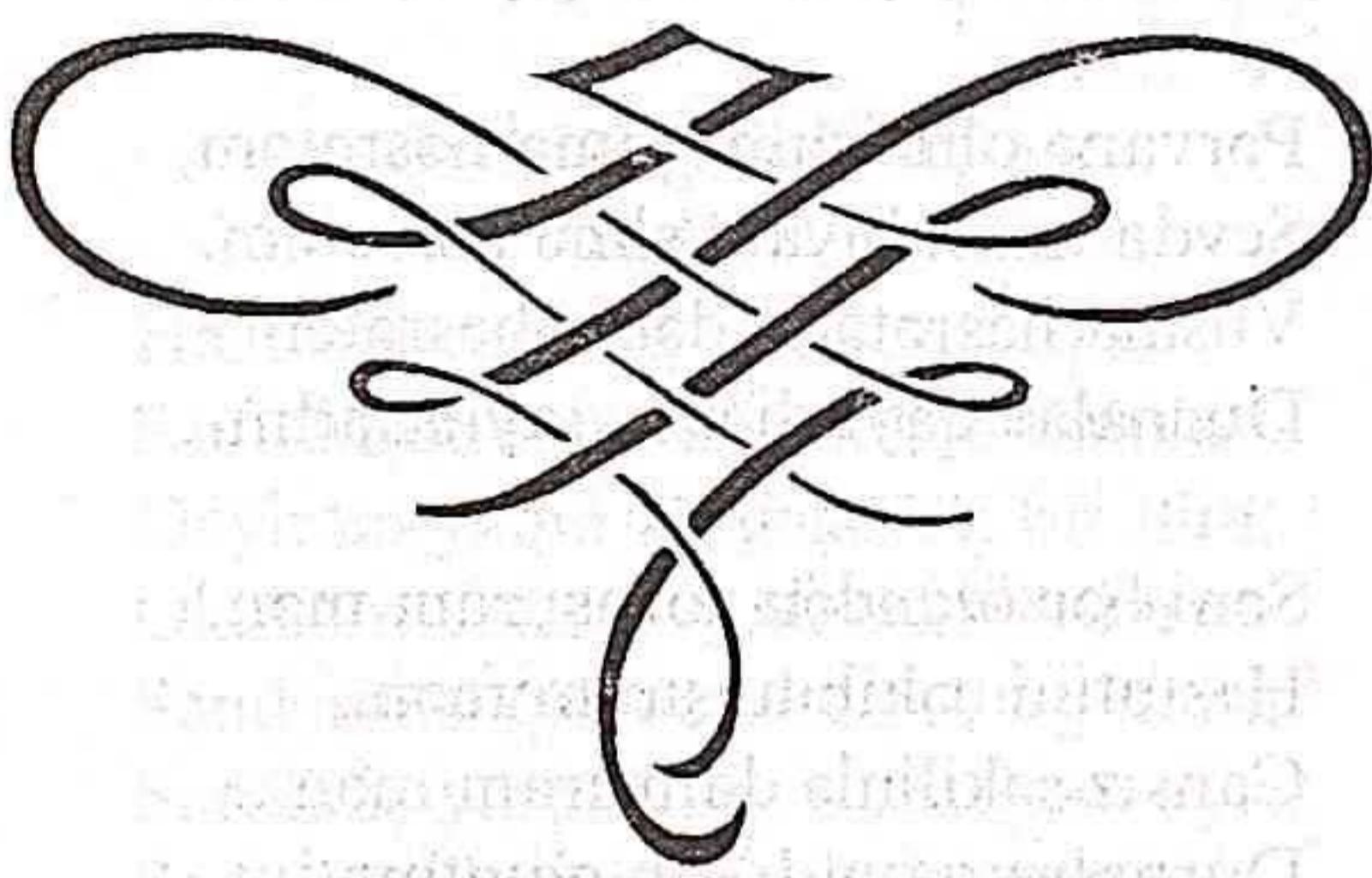
QAYITMADIN

Yaman darıxmışam sənsiz ay gülüm,
Həsrətəm üzünə-çəkirəm zülüm.
Ancaq inanıram açacaq gülüm...
Durnalar qayıtdı sən qayıtmadın.

Bu eşqə düşəndən gülmədi üzüm,
Zülmət gecə oldu nurlu gündüzüm,
Sənin həsrətinə mən necə dözüm?...
Durnalar qayıtdı sən qayıtmadın.

Pərvanə olmuşam, şama həsrətəm,
Sevda mızrabiyam simə həsrətəm.
Vüsala həsrətəm, dəmə həsrətəm
Durnalar qayıtdı sən qayıtmadın.

Səni hər ötəndən soruşuram mən,
Həsrətini çekib alışırəm mən.
Cansız şəkilinlə danışırəm mən...
Durnalar qayıtdı sən qayıtmadın.

SƏBİNƏ ƏLİNÇƏLİ

Səbinə Əlincəli (Səbinə Nadir qızı Əliyeva) 1976-ci ildə Naxçıvan şəhərində anadan olmuşdur. Orta təhsilini Naxçıvan şəhərindəki 5 sayılı məktəbdə almışdır. Hazırda Naxçıvan Dövlət Universitetində təhsilini davam etdirir.

Ədəbi yaradıcılıqla məşğul olur. Şerləri müxtəlif qəzət və jurnallarda dərc olunur.

ATAM

Boynumda o qədər haqqı-sayı var,
Onun bərabəri, nə də tayı var,
İnsan olmağında onun payı var,
Gözümün işığı nurudur atam.

Kəlamı tərbiyə, sözü təlimdir,
Qaranlıq yollarda o məşəlimdir,
Elə mehribandır, elə həlimdir,
Nə sərtdir, nə də ki, qurudur atam.

Vicdanı, mənliyi, şərəfi təmiz,
Qaynar məhəbbəti, eşqi bir dəniz...
Dünyada hər şeydən əzizdir əziz,
Pakdır, şəffaf su tək durudur atam.

GÖZ YAŞIMDI ŞERLƏRİM

Yanağında gilələnən
Göz yaşımıdı şerlərim,
Ürəyimdən süzüb gələn,
Göz yaşımıdı şerlərim.

Qəlbə axan şəlalədir,
Sinəmdə ahu-nalədir,
Qəmlə dolu niyalədir,
Göz yaşımıdı şerlərim.

Söz atıma yəhərimdi,
Qanadlı söz kəhərimdi,
Sevincimdi, kədərimdi,
Göz yaşımıdı şerlərim.

Varaqlarda kədər izi,
Sevincimin qəm dəhlizi,
Qəlbimin tügyan dənizi
Göz yaşımıdı şerlərim.
Göz yaşımıdı şerlərim.

DÜNYA

Artdıqca zamanın şikayetləri,
Qardaş qırğınları, ədavətləri,
Gördükcə bu ağır cinayətləri,
Deyirsən zəhərli iləndir dünya
Nə sənə, nə mənə qalandır dünya.

Çoxalıb dünyanın qəsbkarları,
Dəyişib vərdisi, artıb qübəri,
Dahi zəkaları, sənətkarları,
Həm verib, həm də ki, alandır dünya
Nə sənə, nə mənə qalandır dünya.

Kimi bütün günü pulların sayır,
Kimi yumaq olub, bilmir çöl-bayır,
Kimi nəşələnir, kimi sizlayır,
Həm kasıb həm də ki, kalandır dünya
Nə mənə, nə sənə qalandır dünya.

Bəzinə yoxuşdur, bəzinə eniş,
Bəzinə dar gəlir, bəzinə geniş,
Məhv olur bəzi də kama yetməmiş,
Beləcə sonu yox olandır dünya
Nə sənə, nə mənə qalandır dünya.

MƏNİ SƏMUM YELİ EYLƏ İLAHİ

Məni səmum yeli eylə, İlahi,
Keçim bu şəhərdən, ötüm o kənddən.
Harda haqsızlıq var günün sabahı,
Dolum o pəncərə, o aynabənddən.
Məni səmum yeli eylə, İlahi.

Özümü yetirim hay-haraylara,
Nisgili, kədəri, qəhəri, ahı,
Süpürüb aparım töküm çaylara,
Məni səmum yeli eylə, İlahi.

Torpaqdan güc alım, günəşdən ziya.
İnsanın içində olan tamahı,
Atım'dəli çaya, töküm gur suya
Məni səmum yeli eylə, İlahi.

Hamı təmiz gəlsin qoy təzə əsrə.
Bəşəri məhv edən, qıran silahı,
Süpürüb basdırıım dərinliklərə,
Məni səmum yeli eylə, İlahi.

GƏNCLİYİM

Qocalığa məni çəkib aparan
Əzablı yoxuşa dönüb gəncliyim.
Ömrümə-günümə kövrək çilənən
Çiskinli yağışa dönüb gəncliyim.

Gah qalxıb səmada pərvaz edibdir,
Göydə mələklərə min naz edibdir,
Qışı da gözümdə o yaz edibdir,
Gah küskün baxışa dönüb gəncliyim.

Müqəddəs iz salıb o xəyalımda,
Surətin yaradıb o camalımda,
Tanrı toxuduğu tale xalımda
Zərif bir naxışa dönüb gəncliyim.

Qoynunda ilahi eşqi bəsləyən,
Könlünü ilahi eşqlə süsləyən,
Zülmün pərisini rəhmə səsləyən
Dünyəvi barışa dönüb gəncliyim.

YARPAQLAR ALTINDA BOY ATAN ÇİÇƏK

Yarpaqlar altında boy atan çiçək,
Amandır, yad izlər əzərlər səni...
Elə təravətli, elə incəsən,
Axtara-axtara gəzərlər səni.

Hələ görməmisən nə çiskin, nə qar,
Sənin də qarşında maneələr var,
Amma qorxutmasın səni hər rüzgar
Qoparıb kökündən üzərlər səni.

Elə körpəsən ki, yanaqları tər,
Üstünü örtübdür sənin xəzəllər,
Elə gözəlsən ki, dərib gözəllər
Sıñəsi üstünə düzərlər səni.

Sən elə həzinsən, sən elə kövrək,
Nazlı duruşuna dözməyir ürək,
Elə ətirlisən təzə gəlintək,
Aparıb evlərdə bəzərlər səni.

DÜNYANIN SEVGİSİ BATIB ÜZÜMƏ

Nədir de ruhuma qəfəs qurduğun
Dilimin ucuna qandal vurduğun,
Duyğumu daşlığa salıb yorduğun,
Qarış göz yaşına, ax asta-asta.

Tanrı qaşlarını çatıb üzümə,
Qəm zərli örpəyin atıb üzümə,
Dünyanın sevgisi batıb üzümə,
Xınanı əlinə yax asta-asta.

Bəxtimin köynəyin dar tikib tikən,
Yellənir yolumun üstündə yelkən...
Al, eşqin nişanın dan sökülrəkən
Günəşin dösünə tax asta-asta.

YARALI GÜLLƏR

Qarabağ torpağında
Qanlı döyüş gedirdi,
Azğın düşmən gülləsi
Evləri-eşikləri
Dəlmə-deşik edirdi...
Bu gülələrdən biri
Şüşələri sindirib
Evin içində girdi.
Pəncərəyə qoyulmuş
güllər yaralandılar...
Budaqlar bir-birindən
qopub aradandılar.
...Güllərin budağından
göz yaşı süzülürdü,
Gilə-gilə damcılar
yan-yana düzülürdü.
Kədər, qüssə içində
güllər ağlayırdılar...
Günahsız ölenlərə
matəm saxlayırdılar.

SOYUQ ALMASIN

Getdin, gülüşümü apardın, gülüm,
Bu qədər mən xəsis bilməzdim səni.
Getdin, səndən sonra de necə gülüm?
Qayıt qov, könlümə çökülən çəni.
Gedişin sinəmdən asılan ağrı...
Dönüşün bir xəyal röyadı bəlkə.
Qaytar gülüşümü, gəl qaytar barı,
Üzümə sevginin kölgəsi çökə...
Bəlkə sənsizliyə alışar könül,
Bəlkə sənsizliyim daha yaxşıdır.
Hardasa bir gülə həsrətdi bülbül
Qapalı könlümün o sirdasıdır.
Qayıt sil üzümdən kədər izini,
Qayıt baxışlarım yolda qalmasın.
Ərit ürəyimin həsrət buzunu,
Eşqi don vurmasın, soyuq almasın.

MÜNDƏRİCAT

ƏDƏBİ GƏNCLİYİN POETİK AXTARIŞLARI	3
QAFAR QƏRİB	
ÖMÜR YOLUM	9
BU DÜNYADA	11
TƏLƏSMƏ, ADAM, TƏLƏSMƏ	13
İSTƏMİRƏM	14
QORX Kİ, ÖMÜR YETMƏSİN...	16
ATAMA	19
QƏLB OĞRUSU	20
VƏFASIZ	21
İFLİC EŞQİM	21
ŞİRİN YUXU	22
SÜSƏN KƏRİMLİ	
BİR DƏLİ HÖNKÜRTÜ	23
NECƏDİR	24
LEYLİ TƏK	25
NEYLƏYİM	26
BİLMƏDİN	26
GƏLMİŞƏM	27
DƏRD ƏLİNDƏ	28
İLƏHİ	28
SƏCDƏ QILDIM ÜZÜNƏ	29
ANAMIN HÖRÜKLƏRİ	30
ZAUR VEDİLİ	
NARAHATAM MƏN	31
HARA QAÇIM	32
MƏNİM Ağ GÖYƏRÇİNİM!	33
AY XALİSA	34
BU SEVDA	35
ONU GİZLİ YAŞADIRAM	36
KÖLGƏ	37
KƏMALƏ NƏSRİN	
SƏDƏRƏK	39
QARIŞDIM SƏNƏ VƏTƏN	40
DAŞA DÖNÜM	41
ZƏLZƏLƏ	42
GÜNDÖĞANDAN GÜNBATANA	43
ÇƏHRAYI, MAVİ GÜLLƏRİM	45
DAMCILARIN MAHNISI ("Qızlar bulağı"na)	46
YAŞAR HƏSƏNLİ	
KÖÇƏRİ QUŞ	49
ANA	50
PƏRDƏ	51
YADDAS	51
DARIXIRAM	52
GÖRÜNMƏDİ	53
GÖZLƏMƏ	54
GETDİ	55
ARAZ AXIR	56

KAMİLƏ DÖNMƏZ	
AYIRMA, ALLAH	57
ULU ŞƏHİRİYAR ÇAĞIRIR	58
BU NƏ YAŞAMAQDIR	59
HƏSRƏT	59
BƏLKƏ BİLMİRSƏN	60
GETMƏK İSTƏYİRDİN	61
SƏNİ İSTƏDİM	61
SƏN OLMAYANDA	62
ƏZİZİM	62
BİR CƏ DƏFƏ ÇAĞIRSAN	63
ELXAN YURDOĞLU	
ƏN XOS GÜNÜM	65
SEVDİM	66
NİYƏ GƏLDİN	66
ÇİÇƏK SEVGİM	67
DƏRDİM	67
DEMƏRƏM HEÇ KƏSƏ	68
NİYƏ AĞLAYIR	68
YAZIRAM	69
ALLAHIN BAŞ BƏLALARI	70
İLQAR QULUBƏYLİ	
GÜLƏ DOĞRU QAÇIRAM	71
HİCRAN VER MƏNƏ	72
HƏLƏ ÇOXLU ÜZLƏR VAR	73
DƏRVİŞ KİMİ GƏZƏN OLDUM	73
TÜSTÜM AĞZIMDAN ÇIXIR	74
CƏNNƏTƏ GEDİRƏM	74
ÜRƏKLƏ İŞİN OLMASIN	75
DİNƏ GƏLMƏZDƏN ƏVVƏL	75
ÖLÜM ŞAIRLƏRİN ƏYLƏNCƏSİDİR	76
QİYAMƏTDƏ CÜCƏRƏCƏK	77
SƏDAQƏT NEMƏT	
ANA	79
DÜNYA	80
QILINCI SIYIRAQ QINDAN	80
BİLMƏDİM	81
XOCALI	81
DEYƏN OLMASIN <i>ömür-gün yoldaşının xatirəsinə</i>	82
NOVRUZ	83
XATİRƏ	83
SƏNİ DÜŞÜNÜRƏM	84
QAYITMADIN	85
SƏBİNƏ ƏLİNÇƏLİ	
ATAM	87
GÖZ YAŞIMDI ŞERLƏRİM	88
DÜNYA	88
MƏNİ SƏMUM YELİ EYLƏ İLAHİ	89
GƏNCLİYİM	90
YARPAQLAR ALTINDA BOY ATAN ÇİÇƏK	91
DÜNYANIN SEVGİSİ BATIB ÜZÜMƏ	91
YARALI GÜLLƏR	92
SOYUQ ALMASIN	93

**GƏNCLİK
NƏĞMƏLƏRİ**
(Cavan şairlərin şer toplusu)

**Nəşriyyat redaktoru:
Muxtar QASIMZADƏ**

**Texniki redaktoru
və kompüter tərtibatı:
Rafael BABAYEV**

Yığılmağa verilmiş 24.10.2002. Çapa imzalanmış 08.11.2002.
Formatı 60X90 1/16 “Times” qarnituru. Ofset çap üsulu. Ofset
kağızı. Həcmi 6.0 ç.v. Sifariş № 551. Tiraj 300 nüxsə.

“Əcəmi” Nəşriyyat-Poliqrafiya Birliyi.
Naxçıvan şəhəri, Təbriz küçəsi, 1.

